אחים אנחנו

מתנת חיים
מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודו של הרב ישעיהו הבר זצ"ל

סיפורם המופלא של תורמי כליה | מתנת חיים, סוכות תשפ"ה

סרקו את הקוד לבוחן התאמה עבור תרומת כליה!
bit.ly/BMIHOH

מתרומה לחתונה

במשך עשר שנים חלם **ר' חיים קרייזמן** לתרום כליה, ובסופו של דבר החלום התממש בזכות אשתו > **"עברתי אירועים מרגשים בחיי, אך המפגש עם הנתרם היה האירוע המרגש ביותר"**

חיים, אין לי מילים כדי להודות לך! אני מאחל לך ולמשפחתך שתבוא בריא ושלם מכל התהליך ההשתלה, ושנזכות לזכות בו בריא לנכדיות נוספות לאורך חיים מושלמים, בריאות טובה, פרנסה בשפע, והצלך לאושר רב.

כליה גוררת כליה

עמוד 4

תרומה זוגית

עמוד 12

ישועה משמים

עמוד 8

התוכן

4. כליה גוררת כליה
"מה דעתך לתרום כליה?" שאל הרב מנדי וייס את ידידו הרב אלחנן שלו, ובכך הוביל לשרשרת של תרומות

8. ישועה משמיים
במשך שנתיים וחצי סבלה שושנה סבל נוראי בדיאליזה, אך בכל מדינת ישראל לא נמצא תורם, עד שהגיעה תרומה בהצלבה

12. תרומה זוגית
הרב משה רביץ תרם כליה לאביו ח"כ אברהם רביץ. גם בנו וכלתו הצטרפו למשפחת מתנת חיים

14. מתרומה לחתונה
במשך עשור חלם ר' חיים קרייזמן לתרום כליה, ובסופו של דבר מימש את החלום בזכות אשתו

18. חיים של נתינה
ר' ישראל קוט התחיל חמש פעמים את התהליך לתרומת כליה, בשנה האחרונה הוא הגיע סוף-סוף ליעד

22. בן 28 לתרומה
ר' דניאל שוייגר התחיל את מסעו לתרומת כליה בגיל צעיר במיוחד. מה עבר עליו עד לרגע המיוחל?

26. תרומה זוגית
תשע שנים אחרי שר' אהרן ויס תרם כליה, הצטרפה גם אשתו למשפחת מתנת חיים

28. תרומה משמיים
ביום השלושים לפטירתו של חמיה, התבשרה תמר טיילור בכך שתוכל לתרום כליה

30. תרומה מלב אוהב
אחרי שנים שבהן תכננה לתרום כליה, החליטה נאוה קליין לקפוץ למים. כעת היא מספרת על התהליך המרגש

מתנת חיים
מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודו של הרב ישעיהו הבר זצ"ל

מתנת חיים, כנפי נשרים 15,
בית התאומים גבעת שאול ירושלים
טלפון: 02-500-0755 פקס: 072-255-5757
matnatc@gmail.com | www.kilya.org.il

מוקד תרומות: 2716*

מו"ל: ירח טוקר | עריכה גרפית: ח. סין שלום | עריכה: הדס אפיק
הפקה: מירי שבתאי | שיווק ופרסום: פרסום חן

צילומים:
בניה יהודה, אריאל אוחנה, מנחם שלאס, דוד שוץ, אלחנן קוטלר,
נועה טיימנס, לייזר צילומים, נתנאל קרייך

מילה אישית

סרקו את הקוד לבוחן התאמה עבור תרומת כליה! bit.ly/BMIHOH

שלום וברכה,

ימים מורכבים וקשים עוברים על עם ישראל. המלחמה עדיין בעיצומה אזעקות, ירוטים, פיגועים וירי, בצפון ובדרום במרכז ובמערב. אזרחים גולים מבתיהם, חיילים מחרפים נפשם תחת אש ומשפחות שלימות אינן יודעות מה עולה בגורל יקיריהן, אי שם במנהרות של עזה.

תוהו ובוהו וחושך על פני תהום...

והנה, מתוך העלטה מפציעה לה שמש, מאירה באור יקרות, זורחת מקצה העולם ועד קצהו, מחממת את הלבבות ומרעיפה טללי נחמה.

"שמש צדקה ומרפא בכנפיה"

צדקה בדרגה הגבוהה ביותר, חסד בגוף, נתינה שאין לה שיעור...

תרומת כליה!!!!

מאות אנשים ונשים העניקו את המתנה הגבוהה ביותר...

מתנת חיים!!!!

נכנסו לחדר הניתוחים מרצון, באהבה אין סופית ומתוך תחושת ערבות הדדית, תרמו כליה והצילו חיים.

שנת תשפ"ד הסתיימה ברוך השם כשבאמתחתה בשורה של המשכיות ושל חיים, של נתינה ושל חסד.

זו התשובה הניצחת לכל אויבינו מצפון, מדרום מתימן ומאירן.

ואת הטוב הזה אף אחד לא יוכל לקחת מאיתנו!!!

כל תורם כליה מוריד רחמים לעולם מפיץ מסר של אור ושל תקוה ,ומדליק אבוקה של חיים ושל אושר.

ובזכות אורה של נתינה,
"אור חדש על ציון תאיר
ונזכה כולנו במהרה לאורו"
בברכה,
ר. הבר

מתנת חיים במספרים

כ- 1,730	מעל 600	כ- 1,000	כ- 45
השתלות באמצעותנו	תורמי כליה בתהליך	ממתינים להשתלה	חולים נוספים כל חודש לרשימות מתנת חיים

כליה גוררת כליה

"מה דעתך לתרום כליה?" שאל הרב **מנדי וייס** את ידידו הרב **אלחנן שלו**, ולא שיער שבכך שהוא פותח דלת לשרשרת ארוכה של תרומות > מה גרם לרב שלו להיענות בחיוב, וכיצד הצטרף למסלול הרב **נתנאל שמואלי?** > תורמים בשרשרת

חיים כהן

התורמים מנתיבות: מימין לשמאל - הרב שמואלי, הרב אלחנן שלו, והרב וייס

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות כספיות: 2716*

רב נתנאל שלו והרב מנדי וייס הם חברים טובים המכירים כבר מילדות. המשפחות היו מיודדות, ויחד הם גדלו בבני ברק בקהילה של ישיבת נתיבות עולם. הם שמרו על קשר לאורך השנים, ולימים שבו ונפגשו בעיר נתיבות. עם זאת, דבר לא הכין אותם לכך שהם עומדים לחוות יחד את החוויה הייחודית והמרוממת ביותר בחייהם.

הכל התחיל לפני כחמש שנים, כשהרב וייס החליט לתרום כליה. הוא עשה זאת בעקבות חברו הטוב - הרב שלומי שפירא, אף הוא תושב נתיבות. "ראיתי את הרב שפירא - יהודי נורמטיבי לגמרי, מפקח בתלמוד תורה, כשהוא עושה כזה מעשה", מסביר הרב וייס, "ופשוט הרגשתי שאין סיבה שלא אתרום גם כן. כבר באותו זמן אמרתי לו: 'תשמע, אני רוצה לתרום, אבל אני רב'ה ועסוק עם התלמידים, אז תנדנד לי'. והוא באמת נדנד, עד שלבסוף תרמתי".

הרב שפירא והרב וייס התאוששו והמשיכו בחייהם, כשהם לא מודעים לעובדה שבכך הם סוללים את הדרך לשורה של תרומות נוספות בעיר מגוריהם.

מתנת הבריאות

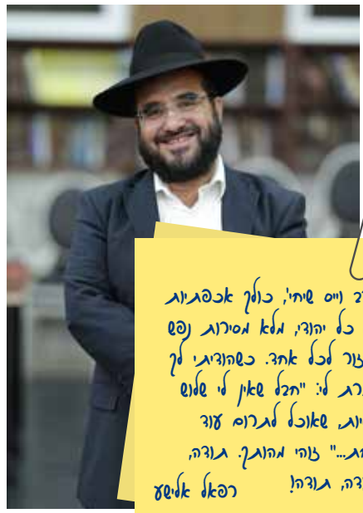
הרב שלו נכנס לתמונה זמן קצר לפני הניתוח של הרב וייס, מאחר שהוא התבקש להחליפו במשך כמה שבועות בתלמוד תורה. "כך שמעתי על כך שהוא תרם כליה", מספר הרב שלו. "מאז התרומה קרה דבר מפתיע בקהילה, כאשר בכל מקום בו הסתובב הרב וייס, יכולת להבחין באנשים שמסתובבים עם יד המגוננת על הבטן, כדי שהכליה שלהם לא תקפוץ החוצה. מהסיבה הפשוטה: לא היה אף אחד בסביבתו שלא קיבל את השאלה: 'נו, מתי אתה תורם כליה?' כאשר הכל נעשה בחיוך טוב, אך בהחלט גם ברצינות.

"גם אני קיבלתי את הפניה הזו מהרב וייס. אצלי זה היה בראש השנה תש"פ, כשהוא ניגש אליי ושאל בפשטות: 'מה עם קבלה טובה לשנה החדשה? אולי תתרום כליה?' ואני רק חייכתי בתגובה, מודע לכך שבימים הנוראים מן הראוי להתייחס בכבוד לכל אחד, גם למי שמציע לך הצעה שאינה רלוונטית. אבל ר' מנדי לא ויתר: 'מה כבר ביקשתי? בסך הכל בדיקת דם קטנה'. היה לי קשה לסרב לבקשה כל כך קטנה וצנועה, אז נתתי את אישורי.

"יום למחרת, בצום גדליה, מצאתי את עצמי כשאני בדרך לכולל רץ לקופת חולים כדי לעבור בדיקות דם, כפי שהתחייבתי בראש השנה, ומשם הדברים התגלגלו במהירות שאפילו אני לא שיערתי. הבדיקות הועברו למתנת חיים, ובתוך זמן קצר נאמר לי שברמה העקרונית יש לי סיכוי לתרום, ואני יכול להתקדם".

הרב שלו הוזמן ליום סקר של בדיקות בבית החולים, בו הוא נחשף לגודל המתנה שהוא קיבל מבורא עולם - מתנת הבריאות. "היו כל כך הרבה תחנות שיכולתי להיפסל בהן, ופתאום קלטתי שבכלל לא מובן מאליו שאפשר לתרום כליה", הוא אומר. "כשיצאתי משם עם תוצאות טובות, הבנתי שאני לא מסוגל לוותר על הזכות. אם הקב"ה בחר להעניק לי בריאות בכל המובנים והחליט שאהיה ראוי לתרום, איך אפשר לוותר על כך?"

הרב וייס שיתף, כולך אבפגיות על כל יהודי, מצא מטיבות נפש לעזור לכל אחד. כשהודיעתי לך אתרת לי: "תכל שאין לי שלום כלשהו שאוכל לתרום לזה אחת..." נהיה מהותך. תודה, תודה, תודה! רפאל אלישע

אחד מהחמישייה

במקביל למסע הבדיקות שלקח על עצמו הרב שלו ושטרם הסתיימו, הוא החליט באותה תקופה לקחת על עצמו גם פרויקט נוסף - מסירת שיעור של הדף היומי.

בשנת תש"פ - השנה שבה תרם הרב שלו כליה, חגג עם ישראל כזכור את סיומו של מחזור לימוד הדף היומי והחל במחזור חדש. באותם ימים התגבשה סביבו קבוצת יהודים מהקהילה בנתיבות שהחליטו להיות שותפים לשיעור מיוחד במינו בו לומדים שני דפים ביום. הרב שלו מונה להיות מוסר השיעור, ובתחילת חודש טבת, עם תחילת המחזור החדש של הדף היומי, החלה הקבוצה בלימוד מתוך התלהבות מרובה.

"באותם ימים נאמר לי בבית החולים שהבדיקות מצוינות ומבחינתם אפשר להתקדם הלאה", מציין הרב שלו, "נתתי את אישורי, אלא שאז פרצה הקורונה והובילה לסגירת כל הוועדות וביטול כל הניתוחים שאינם דחופים".

ומה עם הניתוח שלך?

"צוות בית החולים הבהיר לי שביכולתי לבחור אם להתקדם בכל שאר הבדיקות, או להקפיא בינתיים את התרומה, ואני השבתי שברצוני להתקדם. אולם בגלל הקורונה לא התאפשר לי לפגוש אף אחד מטעם מתנת חיים, אפילו את הרב הבר לא זכיתי לפגוש פנים אל פנים, ולא יכולתי להתייעץ איתו בנושא שהתלבטתי בו מאוד".

עם הרב הבר לא הספיק הרב שלו להתייעץ, ובתקופת הסגר הראשון של הקורונה לא ניתן היה להיכנס אל אף אחד מגדולי הדור, אך הוא זכה לייעוץ טלפוני מכלי ראשון אצל הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א שהעניק לו פסק הלכה שחיזק אותו מאוד באותו נושא, ואף חידד לו את חשיבותה העצומה של התרומה.

בראש חודש אייר תש"פ הסתלק הרב הבר לעולמו, ובין הלבבות השבורים שהותיר אחריו היה גם ליבו של הרב שלו, שלא זכה להכירו. "מעולם לא הכרנו, אבל לאורך כל התקופה הרגשתי שאני מלווה על ידו, וממש ראיתי את דמותו מול עיניי", הוא מספר, "בסופו של דבר נמניתי על החמישייה הראשונה של התורמים שתרמו מיד כשהקלו את מגבלות הקורונה, שזו למעשה החמישייה הראשונה שתרמה מבלי לפגוש את הרב. קודם לכן לא היה אפילו תורם אחד שהרב הבר לא ביקר אצלו".

תרומה משולשת

ככל שהתקרב תאריך התרומה הבין הרב שלו שעליו לשתף בכך את האנשים הקרובים אליו, ובניהם את בני משפחתו. "כשחזרתי מיום הבדיקות בבית החולים עברתי בבית הוריי בבני ברק, ובכוונה תחילה השארתי את הידון מבית החולים. התיישבתי לאכול ארוחת צוהריים, ופתאום אמא שמה לב - 'מה קרה? למה יש לך ידון? הכל בסדר?' ואני משיב בחיוך: 'הכל מצוין, רק שאני בדרך לתרום כליה'. ואמא נזעקת: 'אבל אתה? למה אתה? אני אתרום במקומך!'

"ההורים שלי אנשים נפלאים, את הנתינה ואת הנשיאה בעול עם הזולת למדתי ואני עדיין לומד מהם", מדגיש הרב שלו. "אבא שלי נתן מיד את ברכתו. הוא קורא למעשים כאלו 'תמורה גבוהה ביחס להשקעה', גם כאשר מדובר בהשקעה שלך מול תמורה שיקבל מישהו אחר. לאמא שלי היה קשה יותר לעכל את הרעיון שאתרום מהגוף שלי למישהו אחר. בסיומה של השיחה אמרתי לה: 'אעשה מה שתגידי, אני לא מתקדם לשום מקום ללא הסכמתך'.

"פניתי למתנת חיים וסיפרתי על תגובתה של אמא. מאוד רציתי לתרום, אבל לעבור על רצונה של אמא ולצער אותה? זה הרגיש לי כמו מצווה הבאה בעבירה. 'אין בעיה', אמרה הרבנית הבר, 'אני אדבר איתה'. אני לא יודע מה בדיוק נאמר בשיחת הטלפון עם הרבנית, אך זו הייתה שיחה נרגשת ורוויית דמעות, והמילים המיסו את אמא לגמרי. בסיומה של השיחה היא אמרה לי: 'אני מורידה כל התנגדות, תעשה מה שחשוב ותתרום'".

המעגל הנוסף שביקש הרב שלו לשתף בתרומה כלל את משתתפי שיעור ה'תרי דף', ממנו הוא עומד להיעדר למשך תקופה.

וכאן נכנס סיפור נוסף ומפתיע של תרומה - תרומתו של הרב נתנאל שמואלי. "זה היה לפני כשנתיים וחצי", מספר הרב שמואלי, "הגעתי כהרגלי לשיעור היומי בגמרא, ופגשתי שם את הרב מנדי וייס, שכהרגלו ניסה לשכנע אותי לתרום. באותו יום הוא שוב שאל אותי מתי אתרום, ואני, בעיקר כדי לרצות אותו, הצבעתי על הרב שלו - 'מתי שהמגיד שיעור יתרום - אני תורם אחריו'. כמובן שלא העליתי בדעתי שהרב שלו עומד ממש ערב הניתוח".

מספר ימים לאחר מכן ערכו משתתפי השיעור סיום גדול לרגל סיום מסכת, ולאחר שהרב שלו מסר דברים הוא הטיל על המשתתפים פצצה: "החל ממחר אני עומד להיעדר למשך שבוע-שבועיים". כשהוא אמר את הדברים האלו הוא הפנה מבטו לרב וייס שתיקן אותו: "מה פתאום שבוע-שבועיים? זה ייקח לך הרבה יותר". "באותו רגע קלטתי במה דברים אמורים", מספר הרב שמואלי, "וגם קלטתי עד כמה שהדברים האלו קשורים ישירות אליי. הייתי המום לגמרי ולא האמנתי למשמע אוזניי.

"באותו יום חזרתי הביתה וסיפרתי על כך לאשתי. תגובתה הייתה: 'סתם הוצאת את המילים מהפה, לא התכוונת לתרום ואין לכך שום משמעות'. בכל זאת הרגשתי לא בנוח, אז הפנינו את השאלה לרב שלנו, והוא פסק שבאמת אין משמעות למילים שאמרתי, כי לא הייתה כאן כוונה. חזרתי הביתה, שיתפתי את אשתי בדברי הרב, והוספתי: 'אני לא מתכוון לתרום, אבל אם בכל זאת אתקל במישהו שאני מכיר שזקוק לתרומת כליה - אתרום לו', ואשתי הוסיפה על כך תנאי נוסף - 'רק אם אתה מתאים לו במאה אחוזים'. שנינו ניסינו לדחות את הקץ, מתוך הבנה שאין בעולם מישהו שאנחנו באמת מכירים שזקוק לכליה, ואני מתאים לו באופן מוחלט".

כשלושה חודשים חלפו מאז, ובאחד הימים שם לב הרב שמואלי לכך שחברו לעבודה נעדר למשך תקופה מסוימת, וכאשר חזר לאחר אותה תקופה הוא היה נראה כחול וחלש מאוד. כשהרב שמואלי דרש בשלומו, סיפר לו אותו חבר שהתגלתה אצלו אי ספיקת כליות, הוא חייב תרומת כליה, ובינתיים התחיל טיפולי דיאליזה. "עמדנו שם במטבחון הקטן, והוא בדיוק שטף כוס קפה כשסיפר לי על כך. באותו רגע הגבתי בספונטאניות: 'אין בעיה, אני אתרום לך'.

'תתרום לי מה?' הוא לא הבין.

נשארתי רגוע כשחזרתי על הדברים: 'אמרת שאתה צריך תרומת כליה, ואני מוכן לתרום לך'.

הכוס נפלה לו מהיד ונשברה בכיור. 'אתה בוודאי לא יודע מה זה לתרום כליה'.

'אני דווקא כן יודע', המשכתי להתעקש, 'תביא את הטפסים ונתקדם יחד. רק אסכם זאת קודם לכן עם אשתי'".

הרב שמואלי מציין כי באותו רגע היה ברור לו מעל ומעבר לכל ספק שהוא ניגש אל התרומה. הוא שב הביתה והודיע לאשתו על כך שנמצא האדם הקרוב שזקוק לכליה, אלא שהיא עצרה אותו לרגע והזכירה: "סיכמנו משהו - אתה תורם רק אם יש התאמה מלאה". תשובתו הייתה: "בדיוק לכן אני מתחיל כעת בבדיקות ההתאמה".

ממשיכים לתרום

"התחלנו לעבור את כל הבדיקות הנדרשות שבסיומן נאמר לנו שאנו אכן מתאימים", מספר הרב שמואלי, "ואז אשתי אישרה, אך הרגשתי שכדי לצאת לדרך מוטל עליי לשתף גם את ההורים שלי. אמא התקשתה לקבל את הרעיון, אך השבתי לה שאשאל רב שדעתו מקובלת עליה. אמא ביקשה לקבל את חוות דעתם של הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל ויבדלחט"א הגר"י יוסף שליט"א. כבר ביום שלמחרת זכיתי להגיע לר' חיים קנייבסקי שברך על כך בחום, גם הגר"י יוסף שלח ברכה במייל בה הסביר כמה חשובה התרומה הזו. הוריי התרגשו מאוד ונתנו את אישורם. כך התקדמנו".

הרב שמואלי קיווה לתהליך קצר שבסיומו יוכל לתרום, אולם אז התרחשה תפנית לא צפויה. "למושתל שלי נכנס רסיס זכוכית לרגל, ומכיוון שהוא סוכרתי זה גרם לו לזיהום, והוא קיבל מנות דם. רק לבסוף התגלה שמכיוון שמדובר בדם שאינו שייך לי או לו, עלינו לשוב ולעבור את כל בדיקות ההתאמה בשנית. זה היה כמה חודשים אחרי שהתחלנו, והיה מאכזב מאוד לשוב לאחור. בינתיים גם אשתי התחילה להעלות ספקות - 'אולי משמיים מאותתים לנו שלא צריך לתרום?'"

בסופו של דבר, אחרי שעברו מסלול של בדיקות חוזרות, התקבלו התשובות הטובות והוצעו להם שני תאריכים לניתוח - ז' אדר או אחרי פסח. אבל עוד לפני שהרב שמואלי הספיק לבחור, נסוגה שוב אשתו. "אני לא שלמה עם זה", אמרה לו באי נוחות, וביקשה לשוחח עם הרבנית קולדצקי. כאן נכנסה לתמונה הרבנית הבר שקישרה ביניהן, ואחרי שהסתיימה השיחה, ניתן האישור הסופי.

"אשתי הייתה כל כך שלמה עם המעשה, עד שכאשר הצעתי לה לבחור בתאריך של אחרי פסח לניתוח, היא זו שהתעקשה שאתרום כבר בחודש אדר. היא אמרה לי: 'תחשוב על המושתל שלך שיצטרך להעביר את חג הפורים ואת ליל הסדר כשהוא חולה וסובל, איזה צורה תהיה לחג? תתרום ב-ז' באדר".

כך היה?

"אכן כן, שבוע לאחר מכן כבר הגעתי לתרום, ושלוש שעות לאחר מכן כבר הייתי בחדר ההתאוששות, פוקח עיניים ושומע על כך שהניתוח ככל הנראה עבר בהצלחה. למחרת, יום חמישי, הייתי מעט חלש, ביום שישי התעקשתי להשתחרר לפני שבת, ומאז התאושש במהירות ברוך השם.

"גם המושתל שלי מרגיש טוב, ואני יודע זאת מקרוב. כי אנו נפגשים בעבודה ואני רואה שהוא מקיים סדר יום רגיל וחיוני מאוד. אין אפשרות להשוות את מצבו לזה שהיה לפני כמה חודשים".

***

הרב שלו והרב שמואלי סיימו זה מכבר עם תהליך התרומה. הם המשיכו בחייהם, אך כפי שהם מציינים, ידוע להם על לא מעט אברכים נוספים בנתיבות שהחלו בעקבותיהם גם כן בתהליך בדיקות, ושניים מהם אפילו תרמו.

"אני מתחיל להבין את הרב וייס שאינו פוסק מלשכנע אנשים לתרום כליה", מציין הרב שלו, "ולכל מי ששואל אותי אם אני ממליץ על כך, אני משיב: 'אתה יכול להציל חיים בעד חופן כדורי אופטלגין וכמה כוסות מים, ולא תעשה זאת?'"

דמעות של יהודי

הרב מנדי וייס, כפי שניתן להבין, הוא לא רק תורם כליה ותיק, אלא גם מהווה חלק בלתי נפרד מסיפור תרומת הכליה של הרב שלו והרב שמואלי. לא פלא שהוא היה הראשון שביקר את הרב שלו בבית החולים, לאחר התרומה, ובאותה הזדמנות גם נכנס לפגוש את המושתל - יהודי תושב אשקלון שקיבל את כלייתו של הרב שלו.

אחרי הבכי וההיכרות הראשונית ביקש המושתל לשתף את הרב שלו והרב וייס במה שעבר עליו. בין היתר הוא ציין שבראש השנה לפני התרומה, הוא היה חייב לצאת לדיאליזה, אך החליט באופן עקרוני שהוא לא מחלל את השבת. בדרך הלוך זה לא היה נורא, אבל בדרך חזור, כשהוא מותש וסחוט אחרי הטיפול, הוא כמעט קרס. "פסעתי בקצב איטי - פסיעה אחרי פסיעה, כך לאורך שישה קילומטרים", הוא תיאר. "כשהגעתי הביתה הסתבר שהגיע זמן תפילת מנחה, אז במקום לעלות ולנוח, המשכתי לבית הכנסת, ובכיתי בתפילה כמו שלא בכיתי בימי חיי: 'בורא עולם, אני לא רוצה לחלל שבתות או חגים, אני רוצה להיות בריא לכבודך, למענך ובשבילך. אנא, תמצא לי תורם'. הוא המשיך ותיאר את התפילה העזה שפרצה מליבו, וסיים בהתרגשות: "זה שאנחנו נמצאים כאן היום זה לא במקרי, הקב"ה שמע את התפילה שלי".

הרב וייס והרב שלו שמעו את הדברים כשהם המומים, ואז הם שיתפו את היהודי היקר ששכב מולם בעובדה שלא ידועה לו - כל התרומה החלה בעקבות שיחה של הרב ויס עם הרב שלו בראש השנה, ממש באותן שעות בהן הוא העתיר בתפילה שבקעה שערי שמיים. בורא עולם אכן שמע את תפילתו והעניק לו מתנת חיים.

ישועה משמיים

במשך שנתיים וחצי סבלה שושנה סבל נוראי בטיפולי הדיאליזה, אך בכל מדינת ישראל ואפילו במרכז ההשתלות הבינלאומי לא נמצא לה תורם > עד שהגיעה תרומה בהצלבה עם חתנה – **ר' אלחנן שבתאי**

חיים שמואלי

תודה לך אלחנן, בזכותך חזרתי
לחיות - להיות אמא, רעיה וסבתא
אוהבת. במקום טיפולי הדיאליזה
הארוכים יש לי יותר זמן כדי להתפלל
ולקרוא תהילים. שום דבר לא מובן
מאליו, אנחנו אך ורק בידיו של הקב"ה,
ואני מלאת תודה על כך בכל יום ויום.
ישלם השם גמולך הטוב!

חמותך שושנה

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il
לתרומות כספיות: 2716*

צריך נס כדי למצוא לך כליה", אמר הנפרולוג לשושנה בימים שבהן קרסו כליותיה, והותיר אותה ואת משפחתה בהלם מוחלט. עד לא מזמן היא הייתה אישה נמרצת ובריאה, אולם לאחר שחלתה בקורונה חדלו הכליות מלתפקד.

מאותו רגע השתנו החיים בבת אחת. שושנה נאלצה לעבור טיפולי דיאליזה שלוש פעמים בשבוע, ארבע שעות כל טיפול, ולסבול כמעט מכל תופעות הלוואי האפשריות. בתגובה לדיאליזה השרירים שלה היו מתכווצים ומסבים לה סבל רב מאוד. חייה לא היו חיים. התחביבים, העבודה וכל העיסוקים הקודמים נותרו בצד. אפילו מהנכדים היא כמעט לא הצליחה ליהנות. התקווה היחידה שהחזיקה אותה הייתה שיימצא לה תורם כליה והיא תשוב לחיים.

שנתיים וחצי של חיפושים

בניגוד לחולי כליות אחרים, דווקא לשושנה היו כמה וכמה תורמים פוטנציאליים במשפחה, שניסו לעבור את התהליך כדי לתרום. כולם נפסלו בשלב כלשהו במהלך הבדיקות. היחיד שהצליח להגיע לסיום היה ר' אלחנן שבתאי, חתנה, שעבר את כל הבדיקות בהצטיינות ואף קיבל אישור לתרום. אולם נותרה בעיה מהותית: בשל הנוגדנים הרבים שקיימים בדם של חמותו, לא היה באפשרותו לתרום לה.

"הרופאים הסבירו לנו שאוכל לתרום בהצלבה", מסביר ר' אלחנן, "כאשר אני אתרום לחולה אחר, ואילו התורם של אותו חולה יתרום לחמותי. אך הבעיה הייתה שלא נמצא בכל הארץ אף מועמד שמתאים לה, בשל הנוגדנים הרבים. בשלב מסוים התחלנו לחשוב אפילו על טיסה לחו"ל לצורך קבלת תרומה, היינו ממש אובדי עצות".

במשך שנתיים וחצי ניסו ר' אלחנן ומשפחתו לחפש כליה בכל דרך אפשרית, כאשר הם מפרסמים מודעות, עורכים כנסים להעלאת המודעות ומנסים לפעול בדרכים שונות ומגוונות. "היינו על סף ייאוש", מודה ר' אלחנן, "היה נראה שזה לא יקרה לעולם, ופתאום, אחרי כמעט שלוש שנים של חיפושים, התקשרה אלינו הרבנית הבר בכבודה ובעצמה כדי לבשר: 'נמצא תורם, אתם מוזמנים להגיע למרכז ההשתלות'".

לדבריו, זה היה מרגש באופן לא רגיל. "כשהגענו למרכז ההשתלות התגלה לנו הסיפור שמסתתר מאחורי התרומה - מדובר באב מבוגר שרצה לתרום כליה לבנו, הוא עבר את התהליך, אך אז נאמר לו שאינו יכול לתרום בשל עודף משקל. בעקבות כך הוא עבר ניתוח קיצור קיבה וכעבור שנה וחצי הוא נבדק שוב ונאמר לו שהוא אמנם יכול לתרום ישירות לבנו, אך יש אישה שמחפשת תרומה כבר כמעט שנתיים, ובאופן פלאי הוא מתאים לה בצורה מושלמת. זו הייתה חמותי. הוא הסכים בשמחה לתרום לה, ולקבל את התרומה לבנו בהצלבה. כמו שאמר לי לאחר מכן: 'למה לא לזכות לעשות טוב ולהציל עוד אדם מישראל?'"

"הרופאים הסבירו לנו שאוכל לתרום בהצלבה", מסביר ר' אלחנן, "כאשר אני אתרום לחולה אחר, ואילו התורם של אותו חולה יתרום לחמותי. אך הבעיה הייתה שלא נמצא בכל הארץ אף מועמד שמתאים לה, בשל הנוגדנים הרבים. בשלב מסוים התחלנו לחשוב אפילו על טיסה לחו"ל לצורך קבלת תרומה, היינו ממש אובדי עצות".

"היה כל כך מרגש לראות איך שמגיעים אנשים משני קצוות שונים לגמרי - אני חרדי והוא תל אביבי, אבל יש בינינו מכנה משותף - זו הדאגה לבני המשפחה שלנו, והרצון לתת מעצמנו למענם.

"אגב", מוסיף ר' אלחנן, "כשנפגשתי עם משפחתו של המושתל שאני תרמתי לו, ביקשנו בני המשפחה שאספר מעט על עצמי, וכשציינתי שאנו הורים לשמונה ילדים, הם לא האמינו. גם בוועדה נתפסו לפרט הזה ושאלו כל הזמן: 'איך תסתדר אחרי התרומה? מי יעזור לך?' הסברתי להם שדווקא שמונת הילדים שלי הם אלו שיעזור לי, כי הם כבר גדולים ומושיטים יד ועזרה רבה בבית".

מתאוששים ומחלימים

הניתוח נערך בחודש אדר א' בשנה זו, ולדבריו של ר' אלחנן - "מאז שנמצאו השותפים לתרומה הכל רץ, לא הייתה שום בדיקה שעיכבה, והכל התאים ללו"ז והיה מצוין, מה שהמחיש לנו שישועת השם כהרף עין. בדיוק ברגע שמחליטים על כך משמיים, זה פשוט קורה.

"באופן אישי אני זוכר את כל החודשים הללו כחוויה מרתקת", הוא מוסיף, "למרות שמכינים אותך לניתוח אתה לא באמת יודע בתחילה לקראת מה אתה הולך, וככל שהזמן חולף והניתוח מתקרב אתה מקבל את התמונה המלאה, ומתחיל לקלוט את הפלא הגדול ולהבין את גודל המעשה שעומד להתחולל כאן".

ואיך התאוששת מהניתוח?

"היה קשה וכואב, אבל ברגע שפגשתי את האיש שקיבל את הכליה שלי שכחתי מהכאבים. באמת. שוחחנו שעה ארוכה והיה נוגע ללב לשמוע על כל מה שעבר עליו. במחלקה פגשנו כמובן גם את האב של המושתל, זה שתרם כליה לחמותי, והסתבר כי על אף שהוא אדם מבוגר, ההחלמה שלו הייתה מהירה וקלה יותר משלי".

אתה יודע מה קורה איתם כיום?

"בהתחלה שמרנו על קשר והתעדכנתי בכך ששניהם מתאוששים, וכמו שאמר לי התורם: 'הכליה שלך עובדת מצוין, והיא בוודאי משפיעה עליי לדברים טובים וחיוביים'. בהמשך קיימה חמותי סעודת הודיה, והאב והבן השתתפו בה גם כן. עם הזמן הקשר נחלש, וזה בסדר גמור מצידנו. כל אחד עשה את שלו, ואנו מאושרים שזכינו להביא חיים לעולם ולעזור לבני משפחותינו".

מתנה לחיים

אתה מרגיש שמשהו בחיים שלך השתנה מאז תרומת הכליה?

"אולי אנשים מצפים לשמוע שהחיים שלי קיבלו גוון אחר, אבל האמת היא שלא. אני מודה לבורא עולם שנתן לי כוח לתרום ויודע שעשיתי דבר גדול, אבל מכאן והלאה החיים ממשיכים כרגיל, אני ממשיך לצאת לעבודה וללימוד, ממשיך את השגרה".

ומה עם חמותך?

"אצלה החיים השתנו ללא ספק, או כפי שהיא מגדירה זאת - זה הבדל של שמיים וארץ. היא פשוט יצאה לחופשי ולא נאלצת עוד לצאת לטיפולי דיאליזה ולסבול. בכל פעם שאנו מבקרים אצלה אנו מתרגשים מחדש, וגם אשתי אומרת שהיא לא זוכרת אף פעם את אמא שלה במצב כל כך טוב.

"זה המקום לציין שאשתי הייתה שותפה מלאה לתרומה, ובתקופת ההחלמה דאגה שלא אתאמץ לרגע וניהלה את כל הבית לבדה. אין ספק שהתרומה הזו לגמרי גם שלה.

"חשוב לי גם להדגיש את הליווי של הרבנית הבר לאורך כל התקופה הקשה, שתמיד דאגה לעודד ולתת תקווה ולחזק. הליווי המיוחד הזה לא פסק גם אחרי התרומה, זה חימם לנו את הלב באופן לא רגיל, וגרם לנו לחוש שבאמת נכנסנו לתוך 'משפחת מתנת חיים' הגדולה.

"המסר שלי הוא אחד", אומר ר' אלחנן לסיום, "הקב"ה נתן לנו שתי כליות וגוף בריא כדי שנוכל לתרום כליה אחת, או כפי שנהג הרב הבר זצ"ל לומר: 'אחת כדי לחיות ואחת כדי לתת'. זה נראה לי כל כך טבעי ומתבקש. הקב"ה הוא זה שהפקיד את הכליה בידי, ואני פשוט מעביר אותה הלאה".

הכל נשאר במשפחה

"כשאני משוחחת עם בני משפחה של חולי כליות שמועמדים לתרומת כליה בתוך המשפחה, ומספרת להם מתוך ניסיון לייצר הזדהות, שאני בעצמי תרמתי כליה, הם מגיבים לא פעם בהתפעלות: 'למישהו שאת לא מכירה? וואו, כל הכבוד לך! את מלאך!' ועוד אינספור תשבחות. בשלב זה אני תמיד עוצרת אותם ומסבירה להם: 'התרומה שלכם ראויה להערכה לא פחותה. אמנם מצופה מכם להיות הראשונים שעושים את הצעד למען בן המשפחה שלכם, אך ברור שבכל מצב זהו מעשה נאצל, ובתוך המשפחה הוא אף יקר יותר. כי אני חלמתי על התרומה במשך שנים, והתקדמתי אליה בקצב שלי ובזמן שהתאים לי, בעוד שאצלכם המציאות היא זו שהגיעה אליכם מבלי שתכננתם".

את הדברים אומרת אוולין חזות, האחראית על מחלקת 'למען אחיי' במתנת חיים. מתנת חיים הקימה את המחלקה במטרה להעלות מודעות לתרומות כליה בתוך המשפחה, ולעודד בני משפחה קרובים לתרום ליקיריהם.

"ידוע הפסוק 'גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה'", מציינת אוולין, "וככל שאני פוגשת את תורמי הכליות בתוך המשפחה, אני מבינה זאת לעומק. כי המשפחה נמצאת בתוך האתגר שטומן בחובו התמודדויות לא פשוטות בכלל. כי לא תמיד יש את הזמן לחשוב על כך באורך רוח, ולעתים יש תחושה שיש פצצה מתקתקת בתוך הבית, ואתה צריך להחליט כאן ועכשיו אם אתה לוקח חלק בהצלת החיים הזו. יחד עם כל הקושי, חשוב כל כך להעלות את המודעות, כי לעתים המפתח להצלת החיים נמצא דווקא בתוך המשפחה".

אוולין מדגישה כי בין בני משפחה יכולה להיות התאמה הרבה יותר טובה עד מושלמת, והכליה יכולה לתפקד במשך שנים ארוכות. "בנוסף, תורמים בתוך המשפחה, בשונה מתורמים אלטרואיסטים, אינם נדרשים לעבור ועדה חיצונית של משרד הבריאות, אלא רק ועדה פנימית של בית החולים, וזה מקצר את התהליך מאוד".

אוולין אינה פועלת רק בקרב תורמים בתוך המשפחה, אלא גם מדברת אל ליבם של אלו שמועמדים להשתלה. "ניתן להבין שבאופן טבעי קשה להם לבקש עזרה, על אחת כמה וכמה מבני משפחה קרובים. זה ממש לא עניין של מה בכך, וחשוב לשוחח איתם ולהיות לצידם בזמנים אלו", היא מבהירה.

"במתנת חיים אנו נמצאים לצידם של תורמי הכליה בתוך המשפחה לאורך כל הדרך. אנו מעניקים מענה רחב של ליווי לבני משפחה תורמים וכן לנתרמים, לפני הניתוח ואם יש צורך גם לאחריו. לשמחתנו חלקם הופכים לאחר מכן למתנדבים ושגרירים נאמנים של העמותה. אנו גם מארגנים כנסים בנושא להעלאת המודעות, ועושים כל מה שניתן, מתוך אמונה שבאופן זה יהיה ניתן להגשים סוף-סוף את החזון שהוביל הרב הבר זצ"ל: לחסל את רשימת הממתינים לכליה".

יונתן צימרמן

תרומה משפחתית

הרב משה רביץ תרם כליה לאביו – ח"כ הרב אברהם רביץ, בנו יוסי רביץ תרם כליה לאישה מרמת הגולן, ורחלי, אשתו של יוסי, הצטרפה גם כן לתרומה המשפחתית > "רצינו להוסיף חיים", הם מסבירים

זה בשלהי שנת תשס"ח. כליותיו של חבר כנסת אברהם רביץ ז"ל קרסו, והתוצאה הייתה ברורה: הרב רביץ נאלץ לעבור טיפולי דיאליזה, כשהרופאים מבהירים לו שהדרך היחידה להיחלץ מהם היא באמצעות תרומת כליה.

באותם ימים קרה דבר מרגש, כאשר בין חמשת בניו של הרב רביץ פרצה מריבה של ממש, סביב השאלה מי יתרום כליה לאבא. ההכרעה הגיעה רק בהתייעצות עם רבנים, שהורו כי תיערך הגרלה, ור' משה, הבן הבכור, נבחר כתורם.

פשוט לתרום

"כשאתה מפרסם מודעה אתה אף פעם לא יודע להיכן היא תגיע ולמה היא תוביל", אומר יוסי רביץ, בנו של הרב משה רביץ, שתרם בעצמו כליה לפני כשמונה שנים.

"הכל התחיל כשראיתי פרסום של בחור שהיה בערך בגילי, היו לו ילדים בגיל של הילדים שלי, התגוררנו באותו אזור, והוא ציין שהוא מחפש כליה. חשבתי שאולי אוכל להיות שליח טוב להעניק לו חיים, וכך שלחתי לרב הבר זצ"ל הודעה על כך שיש לי שתי כליות, ואולי הוא זקוק לאחת מהן. כך התחלתי בתהליך, אך לאחר כחודש כבר שמתי לב שאני לא רואה עוד פרסומים של אותו בחור, והסקתי שכנראה הוא כבר קיבל כליה. למרות זאת המשכתי בתהליך ולבסוף תרמתי לאישה מרמת הגולן".

יוסי מצין כי שבועיים לאחר התרומה שלו, הוא גילה להפתעתו שוב פרסום של אותו בחור על כך שנזקק לתרומת כליה. "לא התאפקתי ושלחתי לו הודעה בה כתבתי לו שידע שבגללו אין לי כליה. לצערי אני לא יכול לתרום שוב, אך אם צריך - אני מוכן לעזור במה שאפשר, כמו למשל לארגן ערב להעלאת המודעות בנושא, וכדומה. אחרי חודש הוא שוב הפסיק לפרסם, ולבסוף המעגל נסגר כשנודע לי שהוא אכן קיבל תרומת כליה דרך מתנת חיים".

ומתי פגשת את המושתלת שלך?

"בפעם הראשונה נפגשנו בטעות במחלקה, כשהגענו לעבור בדיקות, אבל הפגישה הרשמית הייתה רק ביום הניתוח. עד היום - שמונה שנים אחרי, אנו שומרים על קשר, ומשוחחים מידי פעם. דרך השיחות הבנתי ממנה שהיא כבר חולה שנים רבות ועוברת התמודדות לא פשוטה. לאחר תרומת הכליה היא שבה לפעול לגמרי, ואפילו התארחנו בביתה ברמת הגולן באחת החופשות".

תרומה נצחית

התרומה של יוסי לא הייתה סופו של הסיפור, אלא רק תחילתו של סיפור חדש. הפעם של אשתו. "מיד אחרי שבעלי תרם היה ברור לי שגם אני אעשה זאת", מספרת רחלי רביץ, שתרמה כליה לפני כארבעה חודשים. "היכולת לתרום משהו כל כך ענק, עם הקרבה שיחסית אינה כה גדולה, עשתה עליי רושם עצום. אז פשוט חיכיתי בסבלנות לרגע המתאים".

לפני כשנה החל החלום להפוך למציאות. "התנאים המשפחתיים והסביבתיים התאימו", מסבירה רחלי, "ובעיקר הרגשתי תחושת הודיה גדולה לבורא עולם. זה היה אחרי תקופה ארוכה שבה קיבלתי מתנות גדולות מהקב"ה, וההחלטה לתרום הגיעה מתוך רצון פשוט להודות על כל הטוב הזה".

רחלי פנתה למתנת חיים והתחילה בתהליך, וזמן קצר לאחר מכן פרצה המלחמה. "את רוב הבדיקות ביצעתי בחודשים הראשונים של המלחמה", היא מספרת, "ואני חייבת לציין שהאווירה ששררה בארץ באותם ימים מאוד המריצה אותי וחיזקה בי את הרצון לתרום. הרגשתי שכל אחד תורם את חלקו למערכה, ובזמן שאנשים מקריבים את כל מה שיש להם ומוסרים את נפשם, זוהי תרומתי הצנועה".

בכנות, לא חששת?

"ברור שהיו פחדים, בעיקר חששתי מאיבוד יכולת התפקוד, אפילו שזה לזמן קצר. אבל בגלל שהייתי מודעת לקושי ולתהליך בגלל בעלי, ניגשתי לתרומה בעיניים פקוחות כשאני מוכנה לגמרי לתקופה הראשונה עם כל הכאב והמוגבלות. אמנם לא היה פשוט, אבל הכל עבר בצורה הכי טובה, שזכורה לי אפילו כחוויה חיובית".

למי תרמת את הכליה?

"עד לתרומה הפרט היחיד שידעתי הוא גילו של המושתל, ורק אחרי הניתוח נפגשנו והכרנו יותר. זה היה מפגש מאוד מרתק, וגם קצת מוזר, מעצם המחשבה על כך שאני פוגשת אדם שמעולם לא הכרתי, ואין בינינו שום דבר משותף - אנחנו בגילים אחרים, ממקומות שונים בארץ ומרקע שונה לחלוטין, והנה הכליה שלי פועלת אצלו. המחשבה על כך הייתה מרגשת, וגם מביכה.

"באותם רגעים הרגשתי מאוד את הקושי של הנתרם, פתאום עברה בי מחשבה על כמה שזה קשה להיות במקום שלו ושל משפחתו, וחשתי צורך להפחית מתחושת אסירות התודה שלהם. הם מאוד הודו ובירכו, ואני השבתי להם בדיוק את מה שהרגשתי - 'אני צריכה להודות לכם, זיכיתם אותי במתנה אמיתית'. באותה הזדמנות הרבנית ביקרה אצלי, ואני הודיתי לה כל כך על הזכות, כשאני חושבת בליבי שאם אני מתפוצצת מרוב אושר על כך שזכיתי לתרום כליה אחת, כמה הרבנית בוודאי מאושרת מכך שהייתה שליחה טובה לכמעט אלפיים תרומות".

אבל אחד הרגעים הגדולים סביב התרומה, זכור לרחלי דווקא כרגע סתמי של חזרה לעבודה ולשגרה אחרי תקופת ההחלמה. "לפתע נחתה בי ההכרה בכך שאני שבה לחיי, לכאורה הכל ממשיך כרגיל ולא השתנה דבר אבל לנצח אשא איתי את הדבר הגדול והמשמעותי הזה שזכיתי להיות חלק ממנו", היא אומרת. "זו הייתה הבנה מדהימה ומרגשת כל כך שממשיכה ללוות אותי עד היום".

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות כספיות: *2716

מתרומה לחתונה

במשך עשר שנים חלם **ר' חיים קרייזמן** לתרום כליה, ובסופו של דבר החלום התממש בזכות אשתו > **"עברתי אירועים מרגשים בחיי, אך המפגש עם הנתרם היה האירוע המרגש ביותר"**

חיים הלוי

חיים, אין לי מילים כדי להודות לקל אני מאחל לך ולמשפחתך שתבוא בריא ושלם מכל תהליך ההשתלה, ושבזות קדושה עד תביא לבזיות נוספות לאורך חיים מושלמים, בריאות טובה, פרנסה בשפע, והצלחה לאושר רב.

דו שיחה עם ר' חיים קרייזמן מתבצעת בעיתוי מרגש במיוחד: בזמן שבו הוא חוזר מחתונת נכדתו של הנתרם שקיבל לפני כשבעה חודשים את כלייתו. זו לא רק חתונה, אלא גם ההזדמנות הראשונה בה פוגש ר' חיים את המושתל לאחר השחרור מבית החולים. "הוא נראה אדם אחר", הוא מתרגש, "כמה ששמעתי וקראתי תיאורים על כך, לא הבנתי עד כמה שזה אמיתי. קשה לזהות שזה אותו אדם".

חלום של עשור

את הרצון לתרום כליה זכר ר' חיים ככזה שמלווה אותו כבר שנים רבות. "זה התחיל כאשר חברי הטוב ר' ישעיהו ארנפלד תרם כליה לפני כעשר שנים", הוא מספר. "זו למעשה הייתה הפעם הראשונה בה שמעתי על כך שאפשר לתרום. כבר אז חשבתי שזה יכול להתאים לי, אך מכיוון שיש לי עבודה תובענית שדורשת ממני רבות, חיכיתי להזדמנות שבה אוכל להעביר חלק מהעומס לאנשים אחרים ולהתפנות לצורך התהליך.

"בינתיים חלפו להם הימים, ומידי פעם שמעתי על עוד ועוד אנשים סביבי שתרמו, מה שגרם לי לרצות עוד יותר. בשנה האחרונה זה הגיע לשיא, כאשר אשתי ביקרה בהרצאה של צילה פשקוס, תורמת כליה בעלת סיפור נוגע ללב שמגיעה בהתנדבות למסור הרצאות בנושא. אשתי חזרה הביתה כולה דומעת ונרגשת. צילה היא לא רק מרצה, אלא גם חברה טובה שלה וחמותה של אחותה. פתאום זה הפך להיות קרוב ומוחשי, ואשתי שידעה שאני חושב על כך כבר שנים שאלה: 'מה דעתך לתרום כליה, ואני אהיה אחראית לטפל לך בכל העניינים?'"

אם שמו של ר' חיים קרייזמן מוכר לכם זה לא פלא. נראה שאין תושב בביתר עילית שאינו מכיר את החנות 'קרייזמן מכשירי חשמל', ואנשים מכל הארץ מכירים את ההזמנות הטלפוניות שניתן לנהל דרך האתר שלהם שנחשב לאחד משלושת האתרים הגדולים בארץ למכשירי חשמל. מי שאחראי על ניהול העסק הוא ר' חיים בעצמו. "קשה להפקיד עסק בידיים של אחרים", הוא מסביר, "אבל כשמדובר באשתי אני סומך עליה בעיניים עצומות, ולכן כשהיא לקחה על עצמה את הדאגה לניהול העסק בזמן התרומה, ידעתי שאני יכול לגשת לכך".

אך לא רק את ניהול העסק לקחה אשתו של ר' חיים לידיה, אלא גם את ניהול נושא הבדיקות. "היא הייתה זו שקבעה את כל התורים", מפרט ר' חיים, "היא גם הזכירה לי בכל פעם לצאת לבדיקות וניהלה את הכל באופן מסודר ומתוקתק. כך קרה שהתהליך חלף במהירות ובקלות - התחלנו אותו בחודש אב, ובראש חודש כסליו כבר הגענו לבית החולים כדי לבדוק התאמה ראשונית עם המושתל. התברר שנראה שיש בינינו התאמה, ובחנוכה הגענו ליום של בדיקות התאמה נוספות. שוב התקבל האישור, והמשכנו לוועדות, שאף הן עברו ללא סיבוכים. ברוך השם הכל התקדם במהירות. חלפו פחות מחודשיים מרגע שהגענו לבית החולים ועד לניתוח התרומה".

ולא חששת?

"ברור שהיו חששות, אחרי הכל מדובר בניתוח ובהוצאת איבר. אבל השתדלתי לא להתמקד במחשבות על כך. ידעתי שאני עושה משהו שתמיד רציתי לעשות, אני זוכה להציל יהודי, וזה המעשה הגדול ביותר שיש. על כל מה שמעבר לזה העדפתי שלא לחשוב".

שותפים לתרומה

ר' חיים לא ידע למי הוא עומד לתרום, אולם כשהגיע לבדיקות בבית החולים בלינסון סיפרה לו ענת, מתאמת ההשתלות, שמדובר באיש ציבור בעל תפקיד בכיר ומוכר, שכבר שלוש שנים מחפשים לו כליה. היא המשיכה וסיפרה על כך שיש לו משפחה גדולה, שרבים ממגה ניסו לתרום, אך לא נמצאו מתאימים. היו לא מעט אכזבות וכאבי לב, עם כל פסילה ופסילה, ומתוכן אכזבה גדולה במיוחד בשל תורם פוטנציאלי שנפסל לאחר הוועדה, כשהכל היה נראה כל כך אמיתי ומבטיח.

"לאחר הניתוח פגשתי את החתן של המושתל שלי", מספר ר' חיים, "והוא אמר לי שמה שקרה כאן זה דבר שלא נתפס - אחרי שלוש שנים של דיאליזה אף אחד מבני המשפחה לא העז לקוות, ופתאום זה קרה וחמיו פשוט חזר לחיים".

ומתי פגשת את המושתל לראשונה?

"נפגשנו בערך שעה לפני הניתוח, ואין לי מילים כדי לתאר את ההתרגשות שעברה בי. חוויתי לא מעט אירועים מרגשים בחיי, גם חיתנתי חלק מילדיי, ובכל זאת מעולם לא התרגשתי כמו בפגישה הזו. זה לא פלא שלאחר מכן מדדו לי לחץ דם והודיעו שאינו תקין, כי ההתרגשות הייתה פנימית.

"אשתי אמרה לאחיות: 'תנסו למדוד עוד חצי שעה, תראו שהוא יתייצב', ובאמת כך היה. חשוב לי להדגיש שזה לא היה פחד מהניתוח, כי באותם רגעים בכלל לא פחדתי. זו הייתה פשוט התרגשות ברמות שלא ניתן לתאר, וציפייה אדירה לעשות את המעשה הגדול הזה".

ר' חיים עוצר לרגע את השיחה, ומבקש לציין: "אמנם אני זה שתרמתי את הכליה, אך התרומה היא חד משמעית גם של אשתי, וברור לי לגמרי שאם לא התמיכה שלה לאורך כל הזמן, שום דבר לא היה קורה. הילדים בבית היו גם כן שותפים להתרגשות, וגם ההורים שלי ושל אשתי תמכו בנו. הרגשתי שאני עטוף באנשים טובים ששותפים לתרומה, וזו הייתה תחושה מדהימה.

"בנוסף, ישנו תורם ותיק של מתנת חיים בשם תומר בכר שליווה אותי לאורך התהליך והשיב על כל השאלות שהיו לי. אחד הדברים שתומר סיפר לי הוא שלפני הניתוח הוא תלה פתקים בבתי הכנסת במקום מגוריו וכן שלח פתקים לבתי הספר של ילדיו, בהם ביקש להתפלל עליו ועל הנתרם בזמן הניתוח. הוא ציין שהוא מרגיש שבזכות התפילות הרבות הוא נחשב לאחד המקרים שחוו את ההתאוששות הקלה ביותר. אימצתי את העצה הזו, ובאמת יום למחרת הניתוח כבר הסתובבתי ברחבי בית החולים, כמעט ללא כאבים.

"במהלך האשפוז זכיתי גם לביקורים של הרבנית ושל תורמים נוספים, כל אחד עם הסיפור המרגש והמיוחד שלו, שהעניקו לי כל כך הרבה כוח. ביום השחרור כבר הייתי נייד לגמרי וחזרתי הביתה כשאני מעט חלש, אך כמעט לא כאוב, ומאוד מאושר".

בסופו של דבר, ר' חיים מציין כי הוא כמעט לא נזקק לעזרה במילוי מקומו בחנות. "שוחררתי מבית החולים ביום שישי, וביום ראשון כבר חזרתי לעבוד ולנהל את הצוות שלנו", הוא מספר, "אחרי תקופה קצרה חזרתי גם לחדר כושר ולשחייה, הכל בדרגה. "כיום אני שבעה חודשים אחרי התרומה, ולפעמים שוכח בכלל שתרמתי. אם לא הצומות שאסור לי לצום בשנה הראשונה, ואם לא שיחת הטלפון הקבועה של 'שבת שלום' עם הנתרם, הייתי עלול לשכוח מזה".

> "נפגשנו בערך שעה לפני הניתוח, ואין לי מילים כדי לתאר את ההתרגשות שעברה בי. חוויתי לא מעט אירועים מרגשים בחיי, גם חיתנתי חלק מילדיי, ובכל זאת מעולם לא התרגשתי כמו בפגישה הזו. זה לא פלא שלאחר מכן מדדו לי לחץ דם והודיעו שאינו תקין, כי ההתרגשות הייתה פנימית.

אני רוצה לאחל לתורם היקר שלי שהשם יזכה לו כיאמלו באושר, ובאחלת לו ולמשפחתו שבזכות המסירות הזו, יתמלאו כל משאלות ליבם לטובה, עם שפע ברכה, פרנסה, בריאות ושמח טובים.

מרציעת ארבל

ישראל שושן

חיים של נתינה

במשך עשר שנים המתין **ר' ישראל קוט** לתרום כליה, הוא חזר שוב ושוב על הבדיקות, התמודד עם פסילת הוועדה ותשובות שליליות, והמשיך בנחישות > בשנה האחרונה הוא הגיע סוף-סוף ליעד

לתרומות כספיות: *2716 office@kilya.org.il 02-5000755 לתיאום עד תרומת כליה:

אילו הייתה נערכת תחרות בין תורמי הכליות של מתנת חיים מיהו התורם שהמתין את הזמן הרב ביותר מהחלטה עד לניתוח, ישנו סיכוי גבוה שר' ישראל קוט, אברך ממודיעין עילית, היה זוכה במקום הראשון. במשך עשר שנים הוא הסתובב עם הרצון לתרום כליה, וגם עשה לשם כך לא מעט פעולות. כמה פעמים הוא גם נרשם והתחיל בבדיקות ובתהליך, אך בכל פעם מחדש נעצר מסיבות שונות. "משמיים כיוונו אותי לתרום דווקא בשנה האחרונה", הוא אומר. "הקב"ה מזווג כליות, והוא כיוון אותי לתרום דווקא בזמן הזה ודווקא לאישה לה נבחרתי לתרום".

למנוע את הסבל

ר' ישראל קוט הוא אברך כולל, בוגר ישיבת יד אהרון ואב לשישה. ההיכרות הראשונית שלו עם שלי - הרב יצחק שלמה קרליבך זצ"ל, שהיה מקורב מאוד לגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל. הוא היה חולה כליות וסבל סבל כפול, כיוון שבנוסף למחלה היו לו גם אבנים בכליות. כדי להקל על כאבי האבנים הומלץ לו לשתות הרבה, אך בשל טיפולי הדיאליזה שעבר היה אסור לו לשתות בכלל. הוא תמיד סבל בשקט ולא דיבר על ייסוריו, אך היה ברור לכולנו שחייבים לעשות הכל כדי להצילו.

"הבנו שהוא זקוק לתרומת כליה ורציתי מאוד לתרום לו, אך באותו זמן לא הכרתי את המושג 'תרומה בהצלבה', ומכיוון שידעתי שסוג הדם שלי שונה משל דודי, הבנתי בטעות שאני לא יכול לסייע לו לקבל כליה. בסופו של דבר הדוד היקר קיבל כליה ממישהו, אבל עליי זה כבר הותיר רושם עז.

"זמן קצר לאחר מכן לקחתי בפעם הראשונה את רשימת הבדיקות ממתנת חיים והתחלתי לעבור אותן במרץ. כבר בתחילת הדרך אמרו לי פעמים נוספות לאחר מכן. בכל פעם מחדש הוא עבר בדיקות התאמה מול מועמדים אחרים, אך בכל פעם נדחה מחדש, והדברים לא הגיעו לנקודת הסיום.

"אני חייב לציין שבכל אותם ימים של אכזבות וצער אמיתי על כך שאני לא זוכה לתרום לאותם מועמדים שנאלצים להמשיך להמתין, קיבלתי תמיכה אינספורית מהרב הבר ומהרבנית", אומר ר' ישראל. "אחד המשפטים שהרבנית אמרה לי והוא מלווה אותי כיום בעוד המון סיטואציות בחיים הוא: 'מהשם מענה לשון'. למדתי מהם להישען על בורא עולם בכל עניין שהוא, ותמיד להיות רגוע מתוך הבנה שהקב"ה הוא היחיד שיודע מה טוב עבורנו".

התאוששות פלאית

בשנת תש"פ ביקש ר' ישראל לחזור שוב לתהליך, אלא שאז פרצה הקורונה ולא הייתה אפשרות לתרום. בהמשך הם היו לקראת לידת תינוק חדש, ולאחר מכן בתקופה של אחרי לידה. שוב ושוב נדחתה התרומה. "אבל אף פעם לא התייאשתי", הוא מדגיש, "תמיד האמנתי שזה רק עניין של זמן, וגם כשנאמר לי שחלק מהבדיקות התיישנו ואני צריך לחזור עליהן פעם נוספת, הייתי ממהר ועושה זאת - שותה את הבקבוק של העמסת הסוכר בתוך דקה, רץ אפילו לחמש בדיקות באותו יום".

ר' ישראל מבקש להדגיש: "למרות הרצון החזק שלי לתרום, אף פעם לא חזרתי לתהליך מבלי שווידאתי עם אשתי באופן ברור שהתנאים הסביבתיים מאפשרים לנו לעשות זאת. ידעתי שאין זה מן הראוי לקיים מצווה הבאה בעבירה, ולכן עם כל פרט קטן שלא הסתדר, הייתי מקפיא שוב את החלום, עד לרגע בו הדברים הסתדרו יותר, וידעתי שנוכל לעשות זאת בלב שקט".

בתחילת שנת תשפ"ד חזר ר' ישראל לתהליך פעם נוספת, כשהוא מוצא את עצמו מתייעץ עם תורמים לשעבר, ואף עם גדולי ישראל. "כך למשל עלתה בי השאלה האם לפני הניתוח יש לקרוא וידוי, שכן אני עומד להכניס את עצמי לסכנת חיים", הוא מדגים. "הפניתי את השאלה באמצעות התורם ר' תומר בכר אל הגאון רבי ישראל גואלמן רבה של קהילת 'דרך תבונה' בשכונת רמות א' בירושלים, ותשובתו הייתה חד משמעית: 'אין צד כלל שצריך להגיד וידוי כמו וידוי של גוסס, קודם כניסה לניתוח התרומה, כי אם בכלל היה צד שצריך לעשות כזה וידוי , היה אסור להיכנס לתהליך תרומת כליה'".

הפעם לשם שינוי התקדמו הדברים במהירות ור' ישראל היה בטוח שיתרום בתקופת החורף, אך לבסוף נקבע הניתוח לשבועיים לפני פסח. "היה לי חשוב מאוד שאשתי לא תיאלץ לשלם את המחיר, לכן הזמנתי לה מראש אוכל מוכן לימים שבהם לא אהיה בבית, ארגנתי כל מה שאפשר, ואפילו התחלתי לנקות לפסח כבר בחנוכה. מה שלא העליתי בדעתי באותו זמן שההתאוששות תהיה כל כך פשוטה, ותאפשר לי אפילו לסייד את הבית".

איך אתה מסביר את ההתאוששות הפלאית והמהירה שלך?

"קודם כל תפילות, כי התפללתי על כך המון, ממש שישנו תלמיד חכם הזקוק לתרומת כליה ונראה שאוכל לתרום לו. הייתי נלהב מאוד מהרעיון, ומיהרתי לבצע את הבדיקות שנשלחו לבלינסון והתגלו כתקינות. גם הבדיקות הנוספות שהגיעו בעקבותיהן הראו שאני ברוך השם בריא ושלם".

אלא שהאכזבה הכתה בו עד מהרה. "בוועדה פסלו אותי", הוא מגלה, "ובמבט לאחור אני חושב שדווקא בצדק. באותם ימים היינו הורים לשלושה ילדים, כשהאמצעית עם תסמונת דאון ויש תחתיה תינוק בן חצי שנה. זו הייתה תקופה מאוד עמוסה בחיינו, ובוועדה הבהירו לי שהם לא פוסלים אותי, אלא ממליצים לי לתרום בזמן אחר, כאשר מבחינת הנתונים הסביבתיים יתאים לי יותר לעשות זאת".

ר' ישראל קיבל זאת בהבנה, אך זה לא מנע ממנו לנסות שוב כעבור כמה חודשים, ועוד חמש

ישראל קוט עם בעלה של המושתלת

מתנת חיים, הייתה כמו אצל רבים, דרך החוברות עם סיפורי התורמים שמתפרסמות אחת לתקופה. "קראתי את הסיפורים והרגשתי שהם מדברים אליי", הוא מסביר. "בנוסף למה שקראתי גם שמעתי על סבלם הרב של חולי כליות, כמו אדם שהיה מתעלף בכל פעם שירד מהרכב שהחזירו לביתו בסיום הדיאליזה, או שהיה נרדם מרוב תשישות בסעודות שבת, וילדיו בבחינת יתומים חיים ממש. גם ראיתי פעם שחיפשו מתנדבים בעלי רכב כדי להסיע חולה מביתו עד לבית הרפואה לטיפול דיאליזה, מרחק שאינו ארוך, אך הוא לא היה מסוגל ללכת אותו ברגל, ואילו מוניות לא הסכימו להגיע לנסיעה קצרה כל כך.

"ידעתי שגם אני רוצה לתרום", הוא מסביר בפשטות. "באותה תקופה ראיתי את סבלו של דוד כמו שהמליץ הרב הבר זצ"ל. בנוסף, קיבלתי את המלצתו של התורם הרב יהוידע שוואב ממודיעין עילית שהמליץ לי בתקופת ההחלמה לבלוב חגורת בטן מסוימת, והיא פשוט זירזה ושיפרה מאוד את תהליך ההחלמה שלי. זה הגיע עד כדי כך שבאותו יום שבו שוחררתי מבית החולים כבר יצאתי עם הילדים לקניות, ובשבת הגעתי ברגל לבית הכנסת, וכשנזכרתי שהבן שלי נשאר בבית, ובוודאי ירצה לשמוע אותי מברך 'הגומל', רצתי הביתה בחזרה ועליתי ברגל שלוש קומות כדי לקרוא לו. פשוט חזרתי לעצמי לגמרי בחסדי שמיים.

"עם זאת, אני חייב לציין שמשמיים רצו כנראה שגם אני אתמודד מעט, וכעבור שבוע הצלקת של הניתוח נפתחה, בעקבות כך שמרחתי עליה משחה טבעית משמן זית, שלא התאימה לפצע שהיה אמור להישאר יבש. אז כן, נאלצתי לטרטר את עצמי לבית החולים ולקבל את הטיפול הנדרש, מה שאומר שפטור בלי כלום לא יכול להיות".

ר' ישראל מתרגש כשהוא מוסיף: "בכל הימים בהם אושפזתי ראינו סייעתא דשמיא מיוחדת גם בדברים הקטנים ביותר. כך למשל בנושא הטיפול בילדים, אשתי מציינת שהיא הרגישה שהכל זורם ביתר קלות, ובכל הימים בהם לא הייתי בבית הילדים שיתפו פעולה יפה, התארגנו בכל בוקר במהירות, ואפילו הבת עם התסמונת דאון קמה ממש מוקדם, כשהתקשרתי להעיר אותה. המרצתי אותה דרך הטלפון להתארגן במהירות, והיא הייתה זריזה, מהירה ויעילה, בניגוד לטבעה האיטי בדרך כלל.

"זה המקום לציין שהתמיכה המלאה של אשתי בכל השלבים ובפרט בערב התרומה הייתה בלתי מובנת מאליה בכלל. הרבנית הבר כל כך התפעלה ממנה ואף הביאה לה לאחר מכן ספר על הרב הבר זצ"ל עם הקדשה אישית בשבילה. גם הילדים היו שותפים מלאים, וכל כך התרגשתי כשחזרתי הביתה מהניתוח והם הציגו לפניי מצגת בה הכריזו יחד: 'אבא, תודה על שלימדת אותנו לתת'".

"לפי רוב המעשים"

הסיפור המרגש של ר' ישראל, מקבל ממד נוסף של רגש, כשמתברר מיהי האישה שקיבלה את כלייתו. "תרמתי לאישה בת 34 בשם מרגלית שהייתה במשך שבע שנים בטיפולי דיאליזה, שלוש פעמים בשבוע במשך שלוש שעות כל טיפול", הוא מספר. "אחרי התרומה היא סיפרה לאשתי שאלו חיים לא חיים, שהיו מורכבים רק מבית חולים, התאוששות, ושוב בית חולים.

"אני חייב לציין שבנוסף לזכות הגדולה שבתרומת הכליה, גם זכינו להכיר את משפחתה של מרגלית - משפחה יקרה ומיוחדת במינה. לעולם לא אשכח את הלילה האחרון שלי בבית החולים בו התקשיתי להירדם. לבסוף קמתי ויצאתי אל הפרוזדור, שם פגשתי את יוסי, בעלה של מרגלית. שוחחנו והוא השמיע באוזניי דברי אמונה מחזקים שעד עתה נטועים בי חזק. בחיים שלי לא ראיתי אמונה חיה, חזקה ומוחשית כמו שלו. למדתי ממנו המון".

"בכל הימים בהם אושפזתי ראינו סייעתא דשמיא מיוחדת גם בדברים הקטנים ביותר. כך למשל בנושא הטיפול בילדים, אשתי מציינת שהיא הרגישה שהכל זורם ביתר קלות, ובכל הימים בהם לא הייתי בבית הילדים שיתפו פעולה יפה"

ואיך נראים החיים אחרי התרומה?

"אגיד את האמת - לפני התרומה כמעט לא שיתפתי אנשים בכך שאני מתכוון לתרום, אך מאז שתרמתי אני רואה לעצמי חובה לפרסם זאת, וגם נדהם לגלות סביבי עוד ועוד אנשים שתרמו כליה גם כן דרך מתנת חיים. כולנו הגענו למסקנה שאמנם במחשבה ראשונה נראה שכדאי יותר לשמור את המצווה לעצמנו, מבלי לפרסם אותה, ולקבל את מלוא השכר בעולם הבא, אך ברגע שמבינים שזו הדרך להביא תורמים נוספים ולייצר מודעות, אז עדיף לנו לוותר על חלק מנכסינו בעולם הבא, למען חיי בניו של הקב"ה בעולם הזה".

ולמי שחושב להחמיא לו על כך, משיב ר' ישראל בהומור: "אחרי ששמעתי כל כך הרבה מחמאות חשבתי שאהפוך למלאך, אך התבדיתי. אני מזכיר לעצמי בכל פעם מחדש את פירושו של הרמב"ם על המשנה באבות 'והכל לפי רוב המעשה' כי רוב המעשים הם אלו שמשפיעים על האדם להיות טוב. כאשר רוב מעשיו הקטנים הם טובים הם משפיעים עליו יותר ממעשה גדול אחד. אני יודע שתרומת כליה היא מעשה גדול, אך אני גם מודע לכך שנותר לי לעשות עוד הרבה מעשים קטנים בעולם. הלוואי שאזכה".

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות כספיות: *2716

13 28 לתרומה

ר' **דניאל שוייגר** התחיל את מסעו לתרומת כליה בגיל צעיר במיוחד, ומאז התמודד עם בירוקרטיה, חששות וספקות, עד שהגיע לרגע המיוחל שבו הציל חיים

חיים הלוי

כל הכבוד לך שאתה רוצה לתרום כליה, אבל אתה צעיר מידי", את המשפט הזה שמע ר' דניאל שוייגר כמה וכמה פעמים במשך שמונה השנים האחרונות.

"זה התחיל כשהייתי בן עשרים", הוא מספר. "הזדמן לי כמה וכמה פעמים לקרוא סיפורים על אנשים שתרמו כליה דרך מתנת חיים, ובכל פעם הרגשתי שאני מתחבר לזה מאוד. באחת הפעמים קראתי ראיון עם חולה שתיאר איך שביום שרבי מותר לו לשתות חצי כוס מים בלבד. זה טלטל אותי והשפיע עליי עמוקות. כך התגבשה אצלי אט-אט ההחלטה שאני רוצה לתרום".

ר' דניאל פנה למתנת חיים, אך שם נאמר לו שגילו צעיר מידי, ועל פי החוק מותר במדינת ישראל לתרום כליה רק החל מגיל 24. הוא חיכה בסבלנות, וכאשר הגיע לגיל זה התברר שהחוק מאפשר לתרום רק מגיל 26, וכך הדברים נדחו שוב. כתלמיד של הרב הבר זצ"ל הוא גם פנה לרב עצמו, שדחה אותו בחיוך והסביר לו: "אחרי שתגדל תעסוק בזה".

"כשהגעתי לגיל 27 היה ברור לי שאני מתחיל בתהליך, ומגשים את החלום", מספר ר' דניאל. "מבחינתי זה היה מובן מאליו, בכלל לא חשבתי פעמיים".

אכזבה בוועדה

ר' דניאל מתגורר בשכונת אחיסמך בלוד, הוא אברך כולל המשלב בין לימוד תורה לבין פעילות קירוב דרך ארגון ערכים, כשהוא לומד עם אנשים במסגרות לימוד שונות.

מה גורם לאברך צעיר לעצור את השגרה הברוכה שלו ולהחליט שהוא נכנס לכזו הרפתקה?

"הרצון, כפי שציינתי, היה קיים תמיד. אבל כל עוד הוסבר לי שאני צעיר וייקח זמן עד שאוכל לעשות זאת, לא באמת חשבתי על הפרטים וכל מה שמוטל עליי. לקראת גיל 27, כשהתקדמתי בתהליך והתחלתי להבין שהוא הולך להיות אמיתי, התחילו לצוץ הפחדים והחששות. התחלתי גם לשתף את הסביבה שלי ברצוני לתרום, והתגובות היו בחלקן חוששות. ההורים משני הצדדים הביעו הערכה רבה לעניין, אך העדיפו שאדחה את התרומה בעשור לפחות מחמת גילי הצעיר. זה גרם גם לי להתחיל לחשוש ולבדוק שוב, הפעם מקרוב ובעיון, מהם הסיכונים ומה עלול להשתבש בתרומה".

איך בדקת זאת?

"קראתי הרבה מאוד חומרים שמתנת חיים העבירו לי, גם התייעצתי עם דמויות מקצועיות כמו ראש מחלקת ההשתלות בבלינסון. בכל הנוגע לתחום ההלכתי שוחחתי עם הרב דוד אוסטרוף, הרב של מתנת חיים, שתרם גם כן כליה, והוא סייע לי להבין כמה דברים לעומק. באותם ימים היה לי ולאשתי קשר הדוק עם הרבנית שהסבירה כל מה שרצינו לשמוע, וכן עם תורמת לשעבר שליוותה את אשתי. היא שיקפה לנו חלק מהעובדות ועזרה לנו להבין מה צפוי בכל רגע.

"משיחה לשיחה הבנתי עד כמה שבאמת יש להתייחס לכך בכובד ראש ולבחון את הנושא ברצינות, כי זה ממש לא עניין של מה בכך. לבסוף הגעתי למסקנה שהתועלת הגדולה בעניין שווה את הסיכון הנמוך שאולי כרוך בו, וכך ניגשתי למסע הבדיקות באופן מודע, כשאני מבין בדיוק לקראת מה אני הולך, ומאמין בלב שלם שזוהי החלטה ערכית ונכונה".

כמה זמן נמשך התהליך?

"במקרה שלי התהליך נמשך כמעט שנה, אך רוב הזמן עבר בגלל בירוקרטיות - תורים שנדחו, המתנה לתשובות של בדיקות וכדומה. זה לא כל כך הרבה בדיקות כמו שחושבים, אלא פשוט המתנה ממושכת".

בסיום הבדיקות ניגש ר' דניאל לוועדה המפורסמת של משרד הבריאות, שם הוא התבקש לשטוח את הסיבות שבשלהן הוא מעוניין לתרום, ולהשיב על שאלותיהם של חברי הוועדה.

עם סיום הוועדה המתינה לו אכזבה גדולה. "דחו אותי", הוא מספר, "וזה היה מאוד מאכזב וגם פוגע - 'מה, לא רוצים לקבל את התרומה שלי?' הסיבה שבשלה פסלו אותי הייתה כמובן בגלל הגיל, וכשהבנתי זאת החלטתי שאני לא מתייחס לרצונות שלי כמו נטייה נפשית רגעית, אלא נלחם כדי לממש אותם. כך קיבלתי החלטה להגיש ערעור, ובנוסף אשתי כתבה מכתב בו היא הציגה את הצד שלה בדיון, ואף ביקשתי מהרב שלי מכתב בו הוא מספר שהוא רואה אותי כיציב ומתאים לתרומה. לשמחתי הערעור התקבל באופן די מפתיע, ואישרו לי את התרומה אפילו מבלי לזמן אותי לראיון נוסף. כך נסללה לי הדרך והתאפשר לקבוע תאריך לניתוח".

להציל משפחה

ידעת למי אתה עומד לתרום?

"לא ידעתי, וגם לא ביקשתי לדעת. אני מכיר מישהו שיצר קשר עם הנתרם שלו, ולבסוף הסיפור הסתיים באופן לא נעים, כאשר ברגע האחרון הוא לא יכול היה לתרום, ונוצרה מבוכה גדולה. אני העדפתי מראש לא לדעת במי מדובר. שיתפו אותי רק בכך שמדובר באישה, וציינו את הגיל שלה".

ר' דניאל מציין כי למרות שמדובר לכאורה בפרטים יבשים, עבורו זה היה המון. בעיקר בזכות העובדה שהגיל שנאמר לו היה זהה לשלו, מה שסייע לאשתו להיקשר לתרומה באופן עמוק, וממש לצפות לה. "בבוקר הניתוח נפגשנו עם המושתלת ובעלה בבית החולים, אך זו הייתה פגישה קצרה ממש, רק לצרכי היכרות, כי מיד לאחר מכן נדרשנו להמשיך להתכונן לניתוח", הוא מספר.

בפגישה זו הוא התוודע לסיפורה הכואב של המועמדת: אישה חרדית בת 28, שהתחתנה לפני כמה שנים, ולאחר תקופה בה היא ובעלה נוכחו לראות שלא עולה בידיהם להביא ילדים לעולם הם פנו לטיפולים, ורק שם הסתבר שהכליות אינן עובדות, ויש צורך דחוף בתרומת כליה. מאותו רגע החלו החיפושים אחרי תרומה, כאשר אימת טיפולי הדיאליזה רודפת ומלווה כל העת.

"זכיתי לתרום לה את הכליה ברגע האחרון ממש, לפני שהיא נאלצה להתחיל טיפולי דיאליזה", הוא אומר בסיפוק.

יש לך מושג מה קורה איתה כיום, אחרי הניתוח?

"לשמחתי, אשתי ואני שומרים איתם על קשר, ומאושרים לשמוע שהכליה פועלת היטב, והאישה חזרה לפעילות נורמלית, כאחד האדם. אולי זה נשמע טריוויאלי, אך מי שמכיר חולי כליה יודע עד כמה שזה רחוק מלהיות כך, כיוון שיש כל כך הרבה פעולות שאנו עושים ביומיום כחלק מהשגרה, ואילו הם מנועים מהן. כעת אני מצפה ומתפלל עבורם שיזכו להביא ילדים לעולם, זו תהיה סגירת המעגל המושלמת ביותר לסיפור שלי".

לשנות חיים

איך עברה עליך ההתאוששות?

"ההתאוששות אצלי הייתה די ממוצעת. באופן כללי היו תופעות כמו חולשה כללית, כאבי גב ועוד קצת דברים בסגנון. משככי הכאבים עזרו, אך מי שחושב שיתרום ולמחרת יצא לעבוד, כדאי שידע שזה לא ככה".

חשוב לר' דניאל להדגיש: "תרומת כליה לא יכולה להתאפשר מבלי שיש בן זוג שתומך, ואצלי אשתי באמת עשתה מעל ומעבר. היא ליוותה אותי לאורך כל הדרך ומאוד תמכה בתהליך. אני חושב שמבחינה מסוימת לפעמים לבן הזוג קשה יותר מאשר לתורם, שכן הוא רואה אותו מכווץ וכאוב מבלי שיש לו איך לעזור. זה לא קל. בפרט לא כאשר כל העול של הבית נופל על כתפיך. אבל אני חייב לציין שהנגשת המידע והתמיכה חסרת הגבולות של מתנת חיים סייעו לנו מאוד".

זו גם הסיבה שכיום, ארבעה חודשים לאחר התרומה, משתדל ר' דניאל לסייע גם כן, ולהיות לעזר לכל מי שחושב על הרעיון. "אני יודע כמה שזה חשוב", הוא מבהיר, "והמשפט הראשון שאני אומר לכל מי שמתעניין בכך: 'נסה לחשוב או לקרוא על הקושי והכאב שיש לחולי הכליות ולכל בני המשפחה שסביבם, ותבין איך שבתרומה אחת אתה יכול לשנות את החיים של כולם'".

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות כספיות: 2716*

תשע שנים אחרי **שהרב אהרן ויס** תרם כליה, הצטרפה **גם אשתו** למשפחת מתנת חיים > **"דווקא בשנה האחרונה, בתוך כל הכאב והשכול, הרגשנו את השליחות לתת חיים"**

תמר כהן

תרומה זוגית

רחלי, בזכותך השגרה שבה חזרה החיים שלי. אני מאחלת לך להיות חכמה ומלאה בשמחת חיים.
לילך יבניה

ר

ותר מ-1500 תרומות כליה הפרידו בין תרומתו של ר' אהרון וייס לפני כתשע שנים, לבין תרומתה של אשתו רחלי בשנה האחרונה. שוב ושוב נפתחו דלתות חדרי הניתוח ונרקם בהן חבל חיים המחבר בין הגשמי לרוחני; שוב ושוב העניקו אנשים משלהם לזולתם ונתנו להם מתנת חיים.

בכל פעם שרחלי שמעה על תרומה נוספת, היא ידעה בליבה: "אני עוד אעשה את זה". היא זכרה את התחושה המרוממת ואת הסיפוק העצום מאז תרומתו של בעלה, והרגישה עד כמה שהיא רוצה להיות שותפה לפלא הגדול הזה ששמו תרומת כליה. לבסוף זה פשוט קרה, וכשהיא מגובה בבעלה היא ניגשה אל התהליך, בהתרגשות המהולה בחשש, ובעיקר בתחושת זכות עצומה.

תרומה לתלמיד חכם

בני הזוג ויס מתגוררים בירושלים, הורים למשפחה ברוכה בלי עין הרע. כשהם נשאלים איך לראשונה עלתה בהם המחשבה לתרום כליה, הם נזכרים בימים של לפני כתשע שנים.

ר' אהרון: "זה היה אחרי שהזדמן לי לקרוא כמה פעמים סיפורי תורמים שפורסמו בחוברות של מתנת חיים. הרעיון מצא חן בעיניי כבר מהרגע הראשון - לתרום מעצמי ולהעניק חיים למישהו אחר. בדיוק באותם ימים פורסם מכתב של הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל בו הוא ביקש לסייע להשגת כליה לחברותא שלו - הרב קרליבך זצ"ל. מיד כשנתקלתי באותו מכתב חשבתי שזו יכולה להיות הזדמנות להרוויח מצווה, וכשפניתי למתנת חיים הסתבר שאני לא היחיד. היו אנשים נוספים שפנו בעקבות אותו מכתב ואף התחילו בתהליך, אך כנראה שאני הייתי הראשון שהגעתי לקו הסיום וקיבלתי את האישור הסופי. באותה הזדמנות אמר לי הרב הבר זצ"ל: 'אתה יודע למה זכית לתרום לרב קרליבך? כי הכי הזדרזת'".

באותם ימים הנושא של תרומת כליה היה פחות מוכר. איך לא חששת?

"אני בטבעי פחות חששן, ואחרי שקראתי על הנושא והבנתי שהסיכון מזערי, הרגשתי שאין סיבה לחשוש. בליבי כיוונתי למצווה הגדולה, והאמנתי שלא יאונה לי כל רע".

ר' אהרון מציין כי לאחר פרסום המכתב של הגר"ח קנייבסקי הוא שמע על הרב קרליבך שנחשב לתלמיד חכם, אך לראשונה הם נפגשו לרגע קט במהלך בדיקות באיכילוב, ולשיחה של ממש - רק בערב הניתוח, בשעת בוקר מוקדמת, לפני התרומה. "הרב קרליבך ביקש שאכנס לחדרו", הוא נזכר, "הוא היה מאוד נסער ונרגש וברך אותי בחום. אבל הקשר העיקרי הגיע דווקא אחרי התרומה, כאשר הרב הקפיד בקביעות להתקשר מידי ערב שבת כדי לאחל 'גוט שבעס', ולא פסק מלהודות, כך הוא לא פספס שיחת טלפון אחת במשך כחמש שנים. לאחר מכן הוא נדבק בזיהום ברגל, ולמרות שהוא היה מאוד זהיר ופינה את עצמו לבית החולים מיד - זה לא הועיל. הרופאים זיהו את הזיהום באיחור, לאחר שכבר עבר לדם, וכמובן שפגע מיד בכליה. לאחר מכן חלה התדרדרו נוספת במצבו, עד שהוא הסתלק לעולמו".

לדבריו של ר' אהרון, רק בשיחותיו עם הרב קרליבך הוא הבין לראשונה את הסבל הנוראי שעובר על מטופלי הדיאליזה. "הרב קרליבך תיאר לי את מה שעבר עליו בימי הטיפולים ואמר שהוא הרגיש כמו לימון שנסחט ונסחט. הוא סיפר לי בכאב רב כמה שניסה להמשיך בלימודו גם בזמן החיבור לדיאליזה, אך זה לא עלה בידו, ורק אחרי ההשתלה הוא חזר לחיות כמו קודם, ובעיקר חזר ללמוד תורה.

"נכון שהיו לי קצת כאבים בלילה שאחרי הניתוח, ובמשך השבוע שלאחר מכן", מספר ר' אהרון על עצמו, "אבל זה היה באמת בגדר הסביר, ועבר בתוך שבוע וחצי. לאחר מכן נשארה רק ההבנה שזכית לתת חיים לאדם אחר, והיא ממשיכה ללוות אותי עד היום".

להוסיף חיים

כבר בתקופה בה תרם ר' אהרון כליה, ידעה אשתו שברצונה לתרום גם כן, אך היא חיכתה לשלב שבו הילדים יגדלו. אל התהליך היא נכנסה בקיץ תשפ"ג ומאז התקדמה צעד אחר צעד. כשסיימה את הבדיקות בקהילה, נקבע לה יום סקר בבית החולים, אליו מגיעים מועמדים לתרומה.

"יום הסקר נקבע בדיוק שבוע וחצי אחרי שמחת תורה", היא מספרת, "זה היה בתחילת המלחמה, בכל הארץ נשמעו אזעקות, והכבישים היו ריקים, אבל דווקא תחושת אי הוודאות והכאב הגדול, המריצו אותי ואת שאר התורמים להגיע. שמעתי מהמזכירה בבית החולים שהגיעו אנשים מכל רחבי הארץ, ואף אחד לא נעדר. זו הייתה סיטואציה שחידדה אצלי את ההבדל בינינו לבין שונאינו - אנו רוצים להעניק חיים בכל עת, גם בזמני קושי ואימה, ואילו הם מחפשים רק את המוות והשכול. הרגשתי באופן מוחשי שאין דבר חשוב יותר מלתת חיים".

ידעת למי את עומדת לתרום?

"ניגשתי לתהליך מבלי לדעת מי יקבל את הכליה, וכעבור זמן קצר הציעו לי לתרום לנערה עם צרכים מיוחדים. קצת התלבטתי, אך לאחר שחשבתי על כך השבתי בחיוב, אולם התרומה לא התאפשרה בגלל בעיות בריאותיות של הנערה. לאחר זמן קצר סיפרו לי שנראה שיש התאמה ביני לבין אישה בת 47 שעוברת כבר חמש שנים טיפולי דיאליזה. יש לה נוגדנים גבוהים מאוד בדם וקשה למצוא לה תורם. עברנו כמה בדיקות נוספות כדי לוודא התאמה מוחלטת, ובסופו של דבר תרמתי לה.

"נפגשנו כמה שעות לפני הניתוח, כשמתאמת ההשתלות הפגישה בינינו. כמעט לא היו מילים במפגש, היו רק התרגשות גדולה ובכי של שמחה. זו גם הייתה הפעם הראשונה שבה הרגשתי את עוצמתה של התרומה, כי עד אז היה הכל תיאורטי, ופתאום התרומה הגיעה לשיא והכל הפך למוחשי כל כך. במפגש נכחה גם אמא של המושתלת, שסיפרה לי על גודל הסבל של בתה, ואיך שאני מצילה אותה".

בשונה מבעלה, אומרת רחלי שהיא דווקא חששה ונלחצה מהפרוצדורה הרפואית. "מה שעזר לי להתגבר על הפחד היה חלוקת הבדיקות לשלבים", היא מסבירה. "אמרתי לעצמי: 'מהבדיקות את לא פוחדת, נכון? אז תתחילי קודם כל לבדוק'. כך התחלתי להיבדק, מתוך ידיעה שאם חלילה בדיקה לא יוצאת תקינה, המשמעות היא שחלילה יש לי חולי או סיכון ללקות בחולי. לכן כשקיבלתי את התוצאות התקינות, התמלאתי בהודיה עצומה להשם יתברך ואמרתי לעצמי שוב ושוב: 'אני תורמת, אני תורמת'. הרגשתי מחויבות כל כך גדולה לעשות משהו עם מתנת הבריאות הזו. ככל שהתקרבתי לסיום הבדיקות כך ירד הלחץ וגבר הרצון לתרום, כשהקב"ה נוסך בי כוחות ואומץ.

"היו גם דברים שחיזקו אותי במיוחד, כמו דבריו של הגרי"ש אליישיב זצוק"ל שנשאל: 'האם מותר לאדם בריא לתרום אחת מכליותיו?' והשיב: 'לא די שמותר, אלא אף מצווה רבה יש בזה'.

"בעלי גם התקשר למתנת חיים וביקש שרב גדול יברך אותי, והם יצרו קשר עם הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א שבכבודו ובעצמו התקשר אליי וברך אותי, וגם נתן לי הרבה כוח. כשאני מצוידת בברכות ובהבנה שבורא עולם איתי, הגעתי לניתוח כל כך רגועה, וכשפניתי לצוות הרפואי ושאלתי אם אינם נותנים לי תרופת הרגעה טרם הניתוח, כפי שקראתי בחוברות ההנחיה שמקובל לתת, הם השיבו: 'אין צורך, את רגועה גם ככה'. כנראה שהרוגע שלי הקרין החוצה".

בזכות התמיכה הגדולה של הרבנית הבר וליווי של תורמים, הרגשתי שאני לא ניגשת לניתוח לבד, אלא כל מתנת חיים עומדת מאחוריי".

התאוששות מפתיעה

ומה עם הילדים? שיתפתם אותם בתרומות שלכם?

ר' אהרון: "כשאני תרמתי הילדים היו עדיין קטנים ורובם לא ממש הבינו, אבל כמובן שהם היו מודעים לתרומה, ועד היום מספרים זיכרונות מאותה תקופה, ואף מחכים בקוצר רוח להגיע לגיל 26 כדי לתרום בעצמם".

רחלי: "עד לניתוח כמעט אף אחד לא ידע על כך שאני עומדת לתרום, ולילדים הגדולים סיפרנו רק סמוך לניתוח. הייתה לכך גם סיבה: לא רציתי להלחיץ את ההורים שלי, וכדי לכבד אותם הוחלט שלא נספר לאף אחד לפני שנשוחח איתם. רק אחרי שעברתי את הניתוח, התקשרתי להורים, והם התרגשו מאוד. אמא בדיוק חגגה באותו יום את יום ההולדת שלה, והיא אמרה לי שזו מתנת יום ההולדת הגדולה ביותר שהיא יכלה לקבל. כמובן שלאחר מכן סיפרנו גם למעגל הרחב יותר, מתוך הבנה שאין צורך לשמור על כך בסוד, אלא להיפך - חשוב לדבר ולהעלות מודעות".

לסיום, מבקשת רחלי להתייחס להתאוששות מהניתוח. "הופתעתי ממש לטובה", היא מציינת. "הכנתי את עצמי לכאבים בלתי נסבלים, אך בסופו של דבר קיבלתי אופטלגין לתוך הווריד בעירוי סביב השעון, וכך ההתאוששות עברה ממש בקלות, עם מעט בחילות בשבוע הראשון. ביום השחרור ארע דבר מצחיק, כי כבר הייתי מאורגנת ליציאה, וכשבאה הרופאה לחתום על השחרור, היא שאלה: 'איפה החולה?' כי היא פשוט לא האמינה שאני זו שתרמתי. לא ראו עליי מבחינה חיצונית שום דבר.

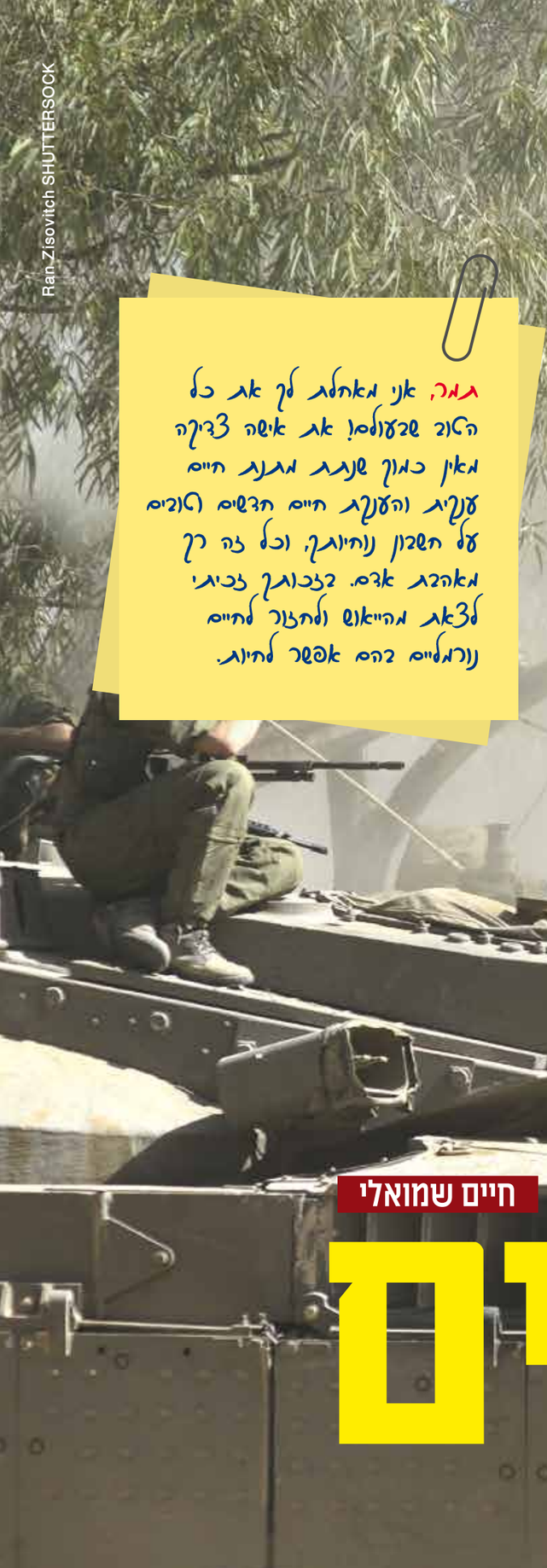
"כבר בימים שלאחר הניתוח, יצאתי לקניות ולסידורים. הרגשתי כאילו אני בחופשת לידה. שבוע ויום לאחר הניתוח, כבר חזרתי לעבודה. מידי פעם עצרתי ובדקתי אם יש משהו שונה בי. התפלאתי לגלות שיש בי יותר אנרגיה מאשר בעבר, כי הסיפוק מהמעשה הזה ממלא אותי כל כך".

רחלי מדגישה: "שום דבר בחיים שלי לא השתנה, אבל בחייה של האישה שקיבלה את הכליה חל מהפך של ממש. היא חזרה לתפקד באופן מלא, והבן שלה סיפר לי בהתלהבות: 'פתאום אמא מנקה את הבית, מכבסת ועובדת'. באחד מימי שישי היא לא התקשרה כהרגלה לברך אותי בשבת שלום. לא רציתי להציק, אז חיכיתי. בשבוע שלאחר מכן היא סיפרה לי: 'לא התקשרתי כי בישלתי לשבת קודש, אחרי שנים שלא יכולתי לעשות את זה', ושתינו הרגשנו שמחה עצומה".

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות בספיות: *2716

תרומה משמיים

חיים שמואלי

Ran Zisovitch SHUTTERSOCK

תמר, אני מאחלת לך את כל הטוב שבעולם! את אישה צדיקה מאין כמוך שנתת מתנת חיים עליות והצלת חיים חדשים לכולם עם חשבון נתינתך, וכל זה רק מאהבת אדם. בזכותך נכנסי לצאת מהייאוש ולחתור לחיים נורמליים בהם אפשר לחיות.

ביום השלושים לפטירתו של חמיה התבשרה **תמר טיילור** בכך שתוכל לתרום את כליתה ולהציל חיים > מאז היא פתחה במסע מופלא שמחבר ומקשר בין החיים למוות

עשר שנים חלפו מאז שחמיה של תמר טיילור, עקיבא טיילור, תרם כליה, אך במוחה עדיין חרוטה התמונה כאילו הייתה אתמול. "זה היה במסיבת ההודיה שחמי ערך, בערך חודש אחרי התרומה", משתפת תמר, "עמדתי באולם, כשלפתע נכנסה אישה בלתי מוכרת. לא זיהיתי אותה, אז ניגשתי אליה ולחצתי לה את היד: 'שלום, ברוכה הבאה, מי את?' כשאני חושבת בליבי שהיא בוודאי קשורה לנתרמת. להפתעתי היא ענתה: 'אני הנתרמת, קוראים לי שולמית'. באותו רגע חשתי את ההלם הגדול של החיים שלי. כי כמה שבועות קודם לכן הגעתי עם בעלי לבקר את חמי לאחר הניתוח, ובאותה הזדמנות פגשנו שם את שולמית, והיא לגמרי לא נראתה אותו דבר. האישה בבית החולים נראתה על ערש דווי, ופתאום אני רואה אישה חיונית שהולכת זקופה ונראית טוב. הרגשתי שאני רואה מול עיניי תחיית המתים. באותו אירוע השתתף גם הרב ישעיהו הבר זצ"ל, וכבר אז ניגשתי אליו והודעתי לו: 'אני תורמת כליה'. הוא חייך בתגובה ואמר לי: 'חכי שהילדים שלך יגדלו קצת, ואז יגיע הזמן'. מאז אותו יום ידעתי באופן חד משמעי - 'אני עוד אתרום כליה'. גם בעלי ידע את זה וכך גם אנשים רבים שהכירו אותי. היה ברור לי שזה עוד יגיע".

תזמון מושלם

בשנה האחרונה, מיד עם פרוץ המלחמה, נתקלה תמר בהודעה שכתב מישהו על כך שישנו מפקד שנפצע בלחימה בעזה והוא סובל מפציעות פנימיות שהרסו לו את הכליות. המילים שבעיקר תפסו אותה בהודעה נגעו לסוג הדם של אותו קצין - AB+, מה שנחשב נדיר יחסית, אך תמר ידעה שלה עצמה יש את אותו סוג דם בדיוק.

"הרגשתי שהגיע הרגע הנכון להתקשר למתנת חיים", היא נזכרת, "ובאמת, יצרתי קשר בהתרגשות מרובה, אך כשסיפרתי שאני רוצה לתרום לאותו קצין, נעניתי בכך שיש כבר עשרים אנשים עם סוג דם כזה שפנו וביקשו לתרום לו. הסבירו לי שהקצין לא זקוק לתרומות נוספות, ושאלו אם אני מעוניינת לתרום דווקא לו, או מוכנה לתרום גם לאחרים. על השאלה הזו השבתי בביטחון: 'אני מעוניינת לתרום למי שצריך', וכך התחלתי בתהליך הבדיקות".

תמר עברה את כל הבדיקות הנדרשות, אך כשהגיעה לסיומן נאמר לה שבשלב זה אין במערכת מישהו שזקוק לכליה בעל סוג דם כמו שלה, ולכן לכאורה לא זקוקים בשלב זה לכלייתה. "הבהירו לי שאידרש להמתין עד שיימצא מישהו שיתאים לי, והשבתי שזה בסדר גמור מבחינתי".

כל זה ארע בתחילת השנה, ובינתיים המלחמה נמשכה וחמיה של תמר - זה שבזכותו היא התחילה בתהליך התרומה, חלה באופן פתאומי מאוד, ונפטר כעבור כמה ימים, ללא שום קשר לנושא הכליה. "זה היה שוק לכל המשפחה", היא משתפת בכאב, "מדובר באדם צעיר בן 65, בעל כושר גופני מצוין ובריא לגמרי, שפשוט התמוטט והלך לעולמו".

כשהייתה תמר בדרך לאירוע ה'שלושים' על חמיה, היא קיבלה לפתע שיחת טלפון ממתנת חיים, ובה הודיעו לה שנמצא מישהו שלכאורה יתאים לקבל את כלייתה. "התזמון היה מושלם", היא מצטטמרת, "שיחת טלפון שמגיעה בדיוק ביום השלושים לפטירתו של חמי שתרם כליה, ושבזכותו התחלתי בכל התהליך. זה חיזק אצלי את ההחלטה, והיה כל כך ברור לי שמכאן אפשר רק להמשיך הלאה, עד לתרומה".

עקיבא טיילור ז"ל

תמר המשיכה בבדיקות ההתאמה השונות, והיא גם עברה את כל הוועדות, כאשר לאורך כל הדרך היא יודעת שאת כלייתה היא עומדת לתרום לאישה בערך בת גילה, אך מעבר לזה לא ידועים לה פרטים נוספים אודותיה.

"בוועדה של משרד הבריאות נפגשנו בפעם הראשונה, לאחר שזימנו אותנו לשם כמעט באותה שעה", מספרת תמר. "לא אמרו לנו דבר, אבל אנחנו קישרנו וערכנו את ההיכרות הראשונית. התברר שקוראים לה מיטל, היא ממרכז הארץ, בת שלושים ותשע, וחולה כבר מגיל שש. בנוסף לחולי הכלייתי יש לה גם סוכרת. זו גם הסיבה שבתחילה בכלל לא אישרו לה להתחיל בטיפולי דיאליזה, כי חששו שכאשר תחובר לדיאליזה יקרסו מערכות אחרות. ההמלצה הייתה לחכות עם טיפולי הדיאליזה עד לדקה האחרונה, ורק אז להתחיל איתם. בסופו של דבר הניתוח נעשה ממש בדקה ה-90 וכך נחסכו ממנה הטיפולים הקשים".

כמו קריעת ים סוף

הפגישה הבאה של תמר עם המושתלת הייתה בבית החולים, בערב הניתוח, ופעם נוספת הן נפגשו כמה ימים אחריו.

מה אומרים בכזו פגישה?

"כמובן שהיא הודתה מאוד, אבל אני אמרתי לה את מה שאני חושבת - 'אני באמת לא מרגישה שעשיתי משהו גדול. מבחינתי זו מטרה חשובה מאוד שהצבתי לעצמי בחיים, וזכיתי להגשים אותה. אני יודעת שיש אנשים רבים מאוד שרוצים לתרום כליה ואינם יכולים, ואני בהחלט מרגישה שזכיתי. אני מרגישה שמדובר במשהו שמיימי, כי כל ההתאמות של תרומות כליה הן מעין שידוכים שהקב"ה יוצר בעולם, מעין קריעת סוף לכל אחד מהם, ואין על מה להודות אלא להבין שזהו תהליך שמיימי שהיה צריך להתגלגל אצל שתינו, וברוך השם אני שמחה שגלגלו בידיי את הזכות להיות במקום הנכון'".

איך הייתה ההתאוששות?

"האמת היא שהיה קשה יותר מכפי שחשבתי. אני זוכרת את עצמי על מיטת בית החולים, עשרים וארבע שעות אחרי הניתוח, ועדיין כל כך כאובה ללא יכולת להזיז אצבע. המחשבה הראשונה שלי הייתה: 'אני בטוח אחת מאלף שאצלה הכל מתפקשש'. אבל פתאום חלף יום וראיתי שהמצב מתחיל להשתפר, וכך גם היה ביום הבא.

"לאחר מכן כבר שוחררתי הביתה, ועדיין הייתי מאוד חלשה, אז החלטתי שאני לא בוחנת את מצבי מידי יום אלא בקפיצות של שבוע. זו הייתה החלטה טובה, כי כך באמת ראיתי את ההתקדמות הגדולה. ברוך השם הייתה לי תמיכה רבה בבית, כי יש לי בנות גדולות, והן עזרו לי מאוד. במקצועי אני אדריכלית ועובדת במשרד גדול, וגם שם תמכו מאוד, ובמשך שבועיים ברציפות שלחו ארוחות ומאוד עודדו וחיזקו. אני חושבת שלכל תורם יש למעטפת המשפחתית והתעסוקתית חשיבות ממדרגה ראשונה. חשוב להרגיש בנוח מבחינה משפחתית ומבחינת העבודה, כדי שלא להיות לחוצים לחזור או להרגיש אי נעימות".

מאז התרומה של תמר חלפו כחודשיים שבמהלכם הזדמן לה לפגוש מספר פעמים את המושתלת, וגם לשוחח איתה ולשמוע שברוך השם מצבה טוב ותוצאות הבדיקות מצוינות. "גם אני חזרתי לתפקוד מלא, וברוך השם, כפי שאמרתי לרבנית הבר שהתעניינה כל הזמן בשלומי, אני מאושרת להיות שייכת לקהילה מיוחדת כל כך של תורמים. כעת אני מחכה לרגע שבו יזמינו אותי ללוות נשים נוספות באותה דרך, כדי להמשיך להיות שותפה לדבר המדהים הזה".

תרומה מלב אוהב

אחרי שנים שבהן תכננה לתרום כליה החליטה נאוה קליין לקפוץ למים > כעת היא מספרת על התהליך המרגש, על האדם שקיבל את הכליה, וגם על ההתאוששות הבלתי צפויה

לפני כ-16 שנים, כשנאוה קליין עלתה לארץ עם משפחתה, היא התנדבה בבתי חולים מטעם עזר מציון. באחד הימים היא ניגשה למטופל שנראה חלש, אך היא שמה לב לאור מיוחד שקורן מפניו.

"הייתי סקרנית לדעת מה עבר עליו", היא מספרת, "וכשניגשתי אליו הוא הסביר לי: 'תרמתי כליה'. באותו רגע ממש הבנתי את גודל העניין, ועוד בלי לדעת במה בדיוק מדובר ובמה זה כרוך, בקעו מפי שלוש מילים: 'גם אני רוצה'".

חלפו מאז כאמור 16 שנים, נאוה כבר אינה עולה חדשה, וגם אם תתאמצו מאוד לא תשמעו בקולה את צלילי המבטא הזר, אבל הרצון לתרום המשיך ללוות אותה כל הזמן מבלי להרפות. בחודש אלול האחרון היא הגשימה את החלום ונכנסה לניתוח לתרומת כליה.

הדרך לתרומה

"במשך שנים הביעו ילדיי התנגדות לתרומת הכליה", משתפת נאוה. "הם היו אז צעירים ונזקקו לי, ומאוד חששו שלא יסתדרו בתקופה כזו שבה הכל חדש סביבנו. הסכמתי איתם וכך הקפאתי את הרעיון, אך לרגע לא ויתרתי עליו".

בשנה האחרונה נודע לנאוה על כך שבת משפחה קרובה שלה עומדת לתרום כליה. "באותו רגע אמרתי לעצמי מיד: 'נאוה, הזמן שלך הגיע'", היא מספרת. "בשלב זה כבר לא היינו עוד עולים חדשים, החיים התנהלו כסדרם והילדים כבר גדלו, והיו פחות צמודים אליי. החלטתי שאני מתחילה בתהליך. קיוויתי שהוא יהיה מהיר, אך אז התגלתה ציסטה בכליה, היו גם כמה בדיקות שנדרשתי לעבור פעם נוספת, וכשניסו להתאים ביני לבין חולה מסוים, הסתבר שהוא לא מתאים כי יש לו נוגדנים. ככל שהדברים התעכבו כך אמרתי לעצמי: 'הכל משמיים. הקב"ה הוא זה שמנהל את הכל, וכשיגיע האדם הנכון - תראי שהכל יסתדר בעיתו ובזמנו'. כך באמת היה, כשהגיע הרגע ראיתי שהקב"ה אכן מזווג זיווגים וכליות, והכל נעשה באופן הטוב ביותר ובזמן המדויק".

את מי שיתפת בכך שאת עומדת לתרום?

"אני יודעת שיש תורמים שמעדיפים להסתיר את תרומתם עד לרגע שהיא יוצאת לפועל, ולפעמים גם אחר כך. אצלי זה לא היה ככה, אלא בדיוק להיפך. הרגשתי שחייבים לפרסם, כדי שכולם ישמעו וידעו כמה חשובה התרומה, לכן לא גמרתי לספר לאנשים על כך שאני עומדת לתרום. דיברתי על כך כל הזמן".

בשבת שלפני התרומה קיימה נאוה בביתה "מסיבת פרידה" לכליה, בה השתתפו חברותיה שהגיעו לשיעור תורה ולקריאת פרקי תהילים. "אנחנו נפגשות כל שבת, רק שהפעם זו הייתה מסיבת פרידה בה התפללנו כולנו להצלחת הניתוח. באותה הזדמנות ביקשתי מהכליה שתטפל באדם שאליו היא עוברת טוב, לפחות כפי שטיפלה בי עד היום והייתה נאמנה אליי".

לכל כליה יש כתובת

למי תרמת את הכליה?

"תרמתי לגבר בן שישים ואחת, אבא לילדים, שהגיע למצב חירום", משתפת נאוה. "כשנפגשנו לאחר התרומה הוא סיפר לי שיש לו חבר טוב שנמצא כבר חמש שנים בטיפולי דיאליזה, וכשהוא ראה איזה סבל עובר עליו, הוא פשוט לא היה מסוגל להתחיל בטיפולים האלו, ודחה אותם עד לרגע האחרון.

"כששאלתי אותו מה הוביל אותו לכזה מצב חמור, הוא השיב לי: 'זה לא גנטי, אני לא מעשן וגם לא שותה אלכוהול, אין לי שום גורם סיכון, אבל ביום אחד התגלה שיש לי אי ספיקת כליות ומאז הכל התדרדר במהירות". אולם כגודל ההתדרדרות כך גודל ההחלמה, ונאוה מספרת כי בערך שבוע אחרי התרומה, התקשר אליה המושתל והודיע: "הכליות שלנו עובדות יופי". הוא גם שוחרר באותו יום, וטען שהוא מרגיש חזק והרבה יותר טוב מכפי שהיה קודם.

יש לה גם סיפור מיוחד של השגחה פרטית: "לקראת הניתוח נפגשתי עם המנתח לפגישת הכנה. מדובר באחד המנתחים הבכירים בארץ, ממוצא רוסי. לאחר שהוא הסביר לי איך בדיוק יתנהל הניתוח, הוא שיתף אותי בכך שהוא מתקרב ליהדות, אך חושש מההתחייבות הגדולה שכרוכה בהחלטה לשמור מצוות. הוא שאל אותי: 'איזו מצווה אני יכול לקבל על עצמי שתביא אותי לרמה אחרת רוחנית וגשמית?' השבתי לו: 'תגיד את תפילת 'מודה אני' בכל בוקר, אלו 12 מילים שיש בהן כל כך הרבה הודיה לבורא עולם, עוד תראה שהיום שלך ייראה אחרת'.

"בערב הניתוח הלכתי לחנות יודאיקה וקניתי שם שתי תמונות - על תמונה אחת הופיעה ברכת 'אשר יצר', אותה תכננתי לתת למושתל שלי, ואילו על התמונה השנייה הופיעו פסוקי 'מודה אני', ותכננתי לתת אותה למנתח.

"איני יודעת איך זה קרה, אבל בתוך כל הבלגן שאחרי הניתוח התבלבלו החבילות, והמנתח קיבל את ברכת אשר יצר, ואילו המושתל קיבל את תפילת מודה אני. אבל הדבר המעניין הוא ששניהם היו נרגשים כל כך. התברר שהמנתח כבר החל לקרוא 'מודה אני', וכעת חיפש דבר מה נוסף להתחזק בו, וברכת 'אשר יצר' נראתה לו מתאימה כל כך. המושתל, לעומתו, סיפר לי שעיטורי הפרחים והשמש שמופיעים על תמונות 'מודה אני' שהבאתי לו מכניסים לו כל כך הרבה אור ושמחה ללב, מה שחשוב לו בפרט בזמנים התמודדות עם כאב. בסופו של דבר ראיתי איך שבורא עולם מתאם לא רק זיווגים וכליות, אלא אפילו תמונות".

החלמה מפתיעה

את הימים שאחרי הניתוח זוכרת נאוה כחוויה מיוחדת. "ברוך השם ההתאוששות שלי הייתה טובה מאוד", היא אומרת, "וכך מצאתי את עצמי מאושפזת במלון יוקרתי ומקבלת לחדר שלי אינספור אורחים - חברים, בני משפחה ומכרים, שכולם רוצים לבקר אותי, לגעת בדבר הגדול הזה ששמו תרומת כליה. גם אחרי ששוחררתי המשיכו להגיע אליי הביתה, בזרם בלתי פוסק. זה חימם לי את הלב באופן בלתי רגיל.

"בעיקר ריגשה אותי הרבנית הבר שהגיעה לבקר אותי למחרת הניתוח, היא הביאה מתנה יפה, דרשה בשלומי ורצתה לשמוע איך הכל עבר. כולה הייתה מוארת, מלאה באנרגיות טובות. עד אז הכרנו דרך הטלפון בלבד, וכל כך שמחתי שנפגשנו. כשהיא אמרה לי שזכיתי להיות התורמת מספר 1718, הגבתי: 'הרבנית, זה בגימטרייה חי-טוב'. לבסוף היא ביקשה את מספר הטלפון של אבא שלי כדי לדבר אתו. אבא ברך אותה שתזכה גם היא לקבל כאלו שיחות על הילדים שלה, ולשמוע שככה הם תורמים לכבוד עם ישראל. היא כל כך התרגשה לאחר מכן ואמרה שמכל התורמים עד היום לא היה אף אחד שברך אותה בכזו ברכה".

נאוה אינה מתאפקת מלציין דבר נוסף: "ככל שחולף הזמן אני מגלה שהקב"ה מעביר לי מסר ברור: 'כמה שאת רוצה ויכולה לתרום לעם ישראל, אני יכול לתת לך פי אלף'. כל כך הרבה דברים הסתדרו מאז, כל מיני דברים אישיים שאפילו לא העזתי לבקש, ומאז התרומה פשוט מסתדרים מאליהם. אין ספק שהקב"ה פותח שערים ברוחניות ובגשמיות".

לדבריה, בתוך שבוע היא כבר חזרה לגמרי לשגרה, יצאה לקניות ואפילו החלה בהליכות סביב הרחוב. "אבל הכי כיף זה לשמוע שהכליה שלי פועלת ומתפקדת היטב אצל המושתל. הידיעה הזו כשלעצמה יש לה כוח להבריא אותי לגמרי", היא מסכמת בסיפוק.

נאוה היקרה, אני מאחל לך בריאות איתנה, אושר ושמחה. תודה על טוב ליבך!
דורון קורן

למידע על תרומת כליה: 02-5000755 office@kilya.org.il לתרומות כספיות: 2716*

סרקו
את הקוד
לבוחן התאמה
עבור תרומת
כליה!
bit.ly/BMIHOH

5 דרכים להציל חיים!

תרומות כספיות מאפשרות לנו לגייס תורמי כליה חדשים

מתקשרים למתנת חיים
ומבררים על אפשרויות לתרומת כליה
במספר: 02-5000755
או במייל:
info@kilya.org.il

לתרומות מאובטחות באשראי:
https://bit.ly/MCHOV
סרוק את הקוד כדי לבצע תרומה בטוחה בכרטיס אשראי

העברות בנקאיות:
בנק מרכנתיל–17
סניף כנפי נשרים –661
מספר חשבון 62951787
על שם "מתנת חיים"

צ'קים לפקודת
מתנת חיים יש לשלוח ל:
מתנת חיים כנפי נשרים 15
ירושלים 9546427

לתרומה למתנת חיים
דרך ביט
https://bit.ly/MC-BIT2

עיגול לטובה:
קנו בכרטיס אשראי,
תעגלו לשקל הקרוב
ותשלחו לנו את האגורות!
http://bit.ly/MC-RU

מתנת חיים
מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודו של הרב ישעיהו הבר זצ"ל

מוקד תרומות: *2716
office@kilya.org.il

ניתן לתרום בעמדות 'נדרים פלוס' ו'קהילות'

למתנת חיים אישור מס הכנסה לענין תרומות לפי סעיף 46